

Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut wydał przyjęcie z okazji Święta Odrodzenia Polski

WARSZAWA (PAP). Dnia 22 bm. w godzinach wieczornych Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut wydał przyjęcie z okazji Święta Odrodzenia Polski.

W przyjęciu wzięli udział członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa z Przewodniczącym Rady Państwa Aleksandrem Zawadzkim na czele, członkowie rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, przedstawiciele Wojska Polskiego, stronnictw politycznych, organizacji społecznych, wyróżnieni warszawscy pracobnicy pracy, przedstawiciele świata nauki, kultury i sztuki, przodujący chłopci.

Na przyjęciu obecni byli członkowie korpusu dyplomatycznego. Obecni byli również członkowie przybyłych do Polski delegacji zagranicznych oraz bawiący w Ojczyźnie przed stawiciele Polonii zagranicznej. Przyjęcie upłynęło w bardzo serdecznej atmosferze.

Delegacja młodzieży polskiej na III Światowy Kongres Młodzieży udała się w drogę do Bukaresztu

WARSZAWA (PAP). Dnia 23 bm. w godz. porannych wyjechała z Warszawy do Bukaresztu delegacja młodzieży polskiej na III Światowy Kongres Młodzieży, z kierownikiem delegacji przewodniczącym Zarządu Głównego ZMP — Stanisławem Piławką na czele. Pierwsza grupa członków delegacji polskiej opuściła Warszawę w dniu 21 bm.

Wyjeżdżających w porcie lotniczym na Okęciu żegnali przedstawiciele Zarządu Głównego ZMP.

Pismo wysokiego komisarza ZSRR w Niemczech do wysokiego komisarza USA

BERLIN (PAP). Wysoki komisarz ZSRR w Niemczech Siemionow przesłał we wtorek do wysokiego komisarza USA Conanta pismo następującej treści:

W swym piśmie z dnia 11 lipca br. do ambasady USA w Moskwie minister spraw zagranicznych ZSRR zwrócił już uwagę na fakt, że decyzja rządu USA w sprawie tzw. dostaw artykułów spożywczych do Berlina stanowi szczyt grubym i nie ma nic wspólnego z troską o rzeczywiste interesy ludności niemieckiej.

W ostatnich dniach amerykańskie władze okupacyjne otworzyły w Berlinie zachodnim w pobliżu granicy sektorów oddzielającej go od Berlina wschodniego specjalne placówki, w których czynni są agenci faszystowskiej pod pozorem sprzedaży artykułów spożywczych. Na skutek masowych protestów bezrobotnych zachodniego Berlina, jak również ludności wschodniego Berlina, musiano zaprzestać tej sprzedaży. Jednakże z doniesień prasowych wynika, że w Berlinie zachodnim podjęto obecnie w innych punktach przygotowania do zorganizowania takich placówek.

Tego rodzaju poczynania władz amerykańskich oznaczają jedynie jako dalszą próbę użycia do celów prowokacyjnych tych samych najemników faszystow-

Organ KW
Polskiej
Zjednoczonej
Partii
Robotniczej

NOWINY RZESZOWSKIE

Wyd. A

Rok V — Nr 175 (1284) — Rzeszów, piątek 24 lipca 1953 r.

Ludowe Wojsko Polskie wiernie i czujnie strzeże niepodległości naszego narodu i naszego pokojowego budownictwa

Przemówienie Marszałka Polski Konstantego Rokossowskiego
na uroczystościach Święta Odrodzenia w Stalinogrodzie

TOWARZYSZE ROBOTNICZY, CHLOPI I ZOLNIERZE!
LUDZIE PRACY MIAST I WSI!

W imieniu Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i ludowego Wojska Polskiego witam Was i serdecznie pozdrawiam w dniu Święta Narodowego 22 Lipca.

Szczególnie gorąco pozdrawiam czołowy oddział polskiej klasy robotniczej — górników i hutników Śląska i Zagłębia.

Przedterminowe wykonanie przez górników i hutników Śląska planów produkcyjnych za I półrocze, a także wykonanie dodatkowych zobowiązań produkcyjnych dla uczczenia święta lipcowego — stanowi ogromny wkład w dzieło umocnienia sił naszej Ojczyzny i podnoszenia dobrobytu wszystkich ludzi pracy.

Za tę Waszą niestrudzoną, ofiarną pracę pozwólcie przekazać Wam w imieniu rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej serdeczne podziękowanie.

Pozdrawiam i wyrażam podziękowanie wszystkim robotnikom, chłopom i inteligencji pracującej województwa stalinogrodzkiego, którzy swą patriotyczną pracą w przemyśle i w rolnictwie, w transporcie i w służbie zdrowia, w szkolnictwie i na polu pracy kulturalnej przyczyniają się do wzrostu sił Polski Ludowej i polepszenia życia naszego narodu. Dzięki historycznemu zwy-

cięstwu Związku Radzieckiego nad hitlerowskim faszystyzmem — dziś pod przewodnictwem klasy robotniczej, zjednoczeni we Froncie Narodowym, budujemy nowe, lepsze życie w naszej wyzwolonej i zjednoczonej Ojczyźnie.

Z dumą możemy spojrzeć na dorobek 9-lecia Polski Ludowej w dziedzinie gospodarki narodowej, oświaty i kultury, życia politycznego i społecznego. I chociaż musimy zwalczać jeszcze niemałe trudności w naszym życiu, możemy z ufnością patrzeć w przyszłość.

Stajemy się narodem coraz bardziej silnym, oświeconym i kulturalnym.

Dzięki naszym dotychczasowym sukcesom w wykonaniu wielkich planów narodowych — jesteśmy w stanie coraz lepiej zaspakajać rosnące potrzeby materialne i kulturalne ludzi pracy.

W oparciu o nasze rosnące siły i o braterską pomoc Związku Radzieckiego, w przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami obozu pokoju i socjalizmu i z wielką armią obrońców pokoju we wszystkich krajach świata, będziemy niestrudzenie rozwijać nasze pokojowe budownictwo.

Umocnić jeszcze bardziej jedność i współpracę wszystkich narodów, stojących na straży pokoju, wzmacniać czuj-

ność wobec kłosa wroga, święcie przestrzegać Konstytucji i zasad praworządności, rozwijać siły naszej ludowej Ojczyzny i całego obozu pokoju — oto najwyższy nakaz patriotyczny, oto droga, która prowadzi nas do pełnego zwycięstwa.

Przyszłość należy do nas, do niezwykłego obozu pokoju i socjalizmu, któremu przewodzi wielki Związek Radziecki. OBYWATELE, RODACY!

Mogę zapewnić Was, że ludowe Wojsko Polskie wiernie i czujnie strzeże niepodległości narodu i władzy ludu polskiego, naszych granic i naszego pokojowego budownictwa.

Myśli i serca żołnierzy są razem z Wami, gdyż każdy z nas ożywiony jest tym samym pragnieniem, tą samą wolą, aby nasza Ojczyzna rosła w siłę, aby rozkwitła cała nasza ziemia polska, a zwłaszcza nasza prastara ziemia Śląska, kuźnia potęg naszego narodu.

Jeszcze bardziej zespólny swe wysiłki we Froncie Narodowym, nie szczędźmy trudu dla umacniania potęgi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, dla świętej sprawy pokoju i wolności naszego narodu, nie żałujmy trudu, aby szybciej rozwijała się nasza gospodarka i kultura narodowa, abyśmy coraz pełniej mogli realizować podstawowy nasz cel — coraz lepsze zaspakajanie materialnych i kulturalnych potrzeb całego narodu, wszystkich ludzi pracy.

Niech żyją nasi górnicy i cały lud pracujący Śląska i Zagłębia!

Niech żyje nasza ukoehana Ojczyzna — Polska Rzeczpospolita Ludowa!

Niech żyje wielki budowniczy Polski Ludowej — Bolesław Bierut!

Depesze z podziękowaniami za życzenia nadesłane z okazji Święta Odrodzenia

Do
Towarzysza R. WOROZYŁOWA
Przewodniczącego Prezydium Rady Najwyższej
Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
MOSKWA — KREML

Proszę Was, Towarzyszu Przewodniczący, o przyjęcie mego najserdeczniejszego podziękowania dla Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i dla Was osobiście za przyjazne pozdrowienia i życzenia nadesłane dla narodu polskiego oraz dla mnie w związku ze świętem narodowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Naród polski obchodził swe Święto Odrodzenia w świadomości, że u źródeł jego osłabnięć w rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej leży braterska, z każdym rokiem krzepnąca i pogłębiająca się przyjaźń z narodem wielkiego Związku Radzieckiego.

(—) ALEKSANDER ZAWADZKI
Przewodniczący Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Do
Przewodniczącego Rady Ministrów
Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
Towarzysza GEORGIJA MALENKOWA
MOSKWA — KREML

Pozwólcie wyrazić Wam, Towarzyszu Przewodniczący Rady Ministrów, gorące podziękowanie za przyjazne pozdrowienia i życzenia dla narodu polskiego, nadesłane z okazji Święta Narodowego Odrodzenia Polski.

W dniu swego święta naród polski przesyła uczucia braterstwa i przyjaźni narodom wielkiego Związku Radzieckiego, widząc w przyjaźni między naszymi narodami trwały fundament dalszego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a zarazem czynnik umocnienia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

(—) BOLESŁAW BIERUT
Prezes Rady Ministrów
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Do
Towarzysza W. MOŁOTOWA
Pierwszego Zastępcy Przewodniczącego
Rady Ministrów
Ministra Spraw Zagranicznych
Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
MOSKWA

Proszę Was, Towarzyszu Pierwszy Zastępca Przewodniczącego Rady Ministrów, o przyjęcie moich wyrazów głębokiej wdzięczności za pozdrowienia i życzenia nadesłane z okazji Święta Narodowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Niewzruszoną podstawę polskiej polityki zagranicznej stanowi dążenie do stałego zacieśniania i pogłębiania braterskiej przyjaźni i sojuszu ze Związkiem Radzieckim, naszym wyzwolicielem, w interesie pokoju i umocnienia pokojowych stosunków między narodami na całym świecie.

(—) STANISŁAW SKRZESZEWSKI
Minister Spraw Zagranicznych
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Uroczystości uruchomienia nowej średniofalowej radiostacji

WARSZAWA (PAP). 21 bm. w rejonie Warszawy nastąpiło otwarcie nowej radiostacji, najnowocześniejszej i największej pod względem mocy spośród istniejących dotychczas w Polsce radiostacji średniofalowych. Radiostacja ta, dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego, zbudowana została w rekordowo krótkim czasie — w ciągu 11 miesięcy.

Na uroczystość otwarcia radiostacji przybyli: wiceprezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz, minister Poczty i Telegrafów — Szymanowski i kierownik Wydziału Komunikacyjnego KC PZPR — Gumiński. Wiceprezes Rady Ministrów podziękował serdecznie budowniczym radiostacji oraz ekipie radiotelegrafistów, która pomogła przy jej wznoszeniu i uruchomieniu.

Nadzieja Nadieżdzina

kierownik artystyczny zespołu tanecznego „Bierlozka“

Przyjaciółom polskim — serdeczne pozdrowienia

Nasz zespół taneczny „Bierlozka“ był na występach w Warszawie jesienią 1950 roku w dni II Światowego Kongresu Obrońców Pokoju. Mielśmy zaszczyt występować przed delegatami tego Kongresu, reprezentującymi 80 krajów kultu ziemskiej. Pamiętamy entuzjastyczne przyjęcie, zgotowane nam przez delegatów i publiczność polską na pierwszym występie zespołu „Bierlozka“ w dniu rozpoczęcia obrad Kongresu.

Odwiedziłyśmy wiele miast polskich, występowałyśmy w Waszych klubach, byliśmy świadkami niezwykłego rozwoju ludowej sztuki amatorskiej. W różnych miastach, gdzie odbywały się nasze występy gościnne, w wolnych chwilach z wielką przyjemnością oglądaliśmy produkcje talentowanych zespołów świetlicowych.

Pięć tygodni nasz zespół „Bierlozka“ spędził w Polsce. Wspomnienia tych dni długo pozostaną w naszych sercach. Zachowamy w pamięci nie tylko przemilcz-

ludzi, z którymi mieliśmy okazję się zetknąć, lecz i miast, w których występowałyśmy przed zycielną i wrażliwą na piękno publicznością polską, zamilowaną w sztuce tanecznej.

Nasze wspomnienia o Warszawie, Łodzi, Toruniu, Bydgoszczy, Szczecinie, Gdańsku, Gdyni, Sopocie, Białymstoku i innych miastach łączą się z podziwem dla wielkiej pracy twórczej narodu polskiego.

Naród, który odzyskał wolność, stał się panem swego losu i swej przyszłości — śmiało kroczy naprzód, budując potężną ojczyznę socjalistyczną.

Od czasu naszych występów gościnnych w Polsce zespół miał okazję odwiedzić wiele krajów: Finlandię, Szwecję, Norwegię, Węgry, Czechosłowację. Wiele podróżowałyśmy również po miastach Kraju Rad.

Obecnie szukujemy się do występów w Austrii, gdzie pokazemy nie tylko nasze dawne numery, lecz również i nowy program.

Z radością dowiedzieliśmy się, że w Warszawie powstał żeński zespół taneczny „Mały“, że przystąpił już do opracowywania tańców ludowych, czerpiąc ze wspaniałej skarbnicy polskiego folkloru tanecznego.

Korzystam z okazji, aby w imieniu własnym i zespo-

łu „Bierlozki“ przesłać najserdeczniejsze pozdrowienia naszym polskim przyjaciołom w uroczystym dniu Święta Odrodzenia Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej, życząc im dalszych sukcesów w pracy przy budowie Polski Ludowej.

Państwowy Ukraiński Chór Ludowy wystąpi 25 bm. w Rzeszowie

Przybyły do Polski na zaproszenie Komitetu Współpracy Kulturalnej z Zagranicą 125-osobowy Zespół Pieśni i Tańca — Państwowy Ukraiński Chór Ludowy w dniu 25 lipca br. odwiedzi Rzeszów.

Kierownictwo artystyczne ze spole spoczywa w rękach zasłużonego działacza sztuki ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej — Grzegorza Wierowka — laureata nagrody Stalinowskiej, który jest jednocześnie głównym dyrygentem chóru.

Występ zespołu odbędzie się

w Rzeszowie 25 lipca 1953 r. na boisku „Ogniwa“ o godzinie 19-tej.

Na bogaty, pełen pięknych ukraińskiego folkloru program złożą się: pieśni i tańce ludowe, pieśni narodów Związku Radzieckiego oraz krajów demokracji ludowej, popularne „Czastuszki“, barwne korowody taneczne itp.

Organizacją występu zajmuje się Oddział Rzeszowski POIA „Artes“. Bilety do nabycia w Orbisie (na listy zbiorowe zakładów pracy i indywidualnie). O godz. 18.50 boisko zostanie zamknięte.

Ambasador nadzwyczajny i pełnomocny ZSRR w Polsce złożył listy uwierzytelniające Przewodniczącemu Rady Państwa

WARSZAWA. (PAP). Przewodniczący Rady Państwa Aleksander Zawadzki, przyjął w dniu 20 bm. na audyencji Ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polsce — Georgija Popowa, który złożył przewodniczącemu Rady Państwa swe listy uwierzytelniające.

Składając listy uwierzytelniające ambasador Popow wygłosił następujące przemówienie.

„Towarzyszu Przewodniczący Rady Państwa, Prezydium Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich akredytuje mnie w charakterze ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Mam zaszczyt w związku z tym wręczyć Wam, Towarzyszu Przewodniczący, listy uwierzytelniające, jak również listy odwołujące mego poprzednika.

Układ o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej, zawarty w 1945 roku między Polską Rzeczypospolitą Ludową i Związkiem Radzieckim, założył trwałe fundament w stosunkach między

naszymi narodami. Z roku na rok wzmacnia się przyjaźń między naszymi krajami. Narody Związku Radzieckiego śledzą z dużą sympatią i zadowoleniem osiągnięcia ludowo-demokratycznej Polski we wszystkich dziedzinach rozwoju gospodarki, nauki i kultury. Witają one gorąco osiągnięcia bratniego narodu polskiego w pomyślnej realizacji 6-letniego planu rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu, dobitnie świadczące o niewyczerpanej energii twórczej bohaterstwa klasy robotniczej, chłopstwa pracującego i inteligencji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Przystępując do pełnienia obowiązków ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zapewniam Was, Towarzyszu Przewodniczący Rady Państwa, że wysiłki moje skierowane będą ku dalszemu wzmocnieniu przyjaznych stosunków między naszymi narodami, zapewnianiu rozwoju współpracy politycznej, ekonomicznej i kulturalnej między naszymi państwami, będącej cennym wkładem do sprawy zachowania i umoc-

nienia pokoju między narodami.

Pozwólcie mi, Towarzyszu Przewodniczący, wyrazić nadzieję, że uzyskam ze strony Rady Państwa oraz rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej niezbędną pomoc i poparcie w mojej działalności w charakterze ambasadora Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Przewodniczący Rady Państwa odpowiedział:

„Towarzyszu Ambasadorze, rad jestem przyjąć listy uwierzytelniające, którymi Prezydium Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich akredytuje Was w charakterze Ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Serdecznie witam w Waszej osobie, Towarzyszu Ambasadorze, przedstawiciela wielkiego kraju budownictwa komunistycznego, który realizując po raz pierwszy w dziejach zasady sprawiedliwości społecznej, wolności i równouprawnienia narodów o raz służąc nieugiętej sprawie pokoju światowego stał się o stoja pokojowych dążeń całej ludzkości.

Naród polski żywi głębokie uczucia przyjaźni i wdzięczności dla bratnich narodów radzieckich. Historycznemu zwycięstwu Związku Radzieckiego nad siłami faszystów oraz jego poparcie zawdzięcza naród polski swą wolność i suwerenność państwa, zjednoczenie swych ziem po Odry i Nysie. Wszelkimi, stale rozwijającej się politycznej, gospodarczej i kulturalnej współpracy i pomocy ZSRR zawdzięcza naród polski w ogromnym stopniu swe dotychczasowe osiągnięcia w budownictwie socjalistycznym i nieustannym podnoszeniu poziomu swego bytu.

Trwała podstawa, nowych, opartych o braterską przyjaźń stosunków między Polską Rzeczypospolitą Ludową i Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich jest układ o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej, zawarty w 1945 r. Łącząc nasze państwa stosunki głębokiej solidarności i współpracy stanowią cenny wkład do sprawy pokoju między wszystkimi narodami.

Naród polski z gorącą sympatią i zainteresowaniem śledzi i podziwiał ustawiczny

wzrost pokojowej potęgi Wielkiego Związku Radzieckiego. Moralno-polityczna zawartość społeczeństwa radzieckiego i jego niezłomna postawa ideowa są wzorem i natchnieniem klasy robotniczej, chłopstwa pracującego i inteligencji Polski Ludowej, skupionych we froncie narodowym walki o pokój i plan 6-letni.

Wasze zapewnienia, Towarzyszu ambasadorze, że wysiłki swoje skierujecie ku dalszemu wzmocnieniu przyjaznych stosunków między naszymi narodami, znajdują gorący odzew w całym społeczeństwie polskim.

Zapewniam Was, że w pracy Waszej liczyć możemy na wszelką pomoc i poparcie Rady Państwa i rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

W tej intencji przyjmuję, Towarzyszu Ambasadorze, moje najlepsze życzenia.

Przy składaniu listów uwierzytelniających obecni byli: minister spraw zagranicznych Stanisław Skrzyszewski, wiceminister spraw zagranicznych Marjan Naszkowski, sekretarz Rady Państwa Marjan Rybicki, dyrektor protokołu dyplomatycznego MSZ Edward Bartol i dyrektor gabinetu przewodniczącego Rady Państwa Franciszek Nowak.

Ambasadorowi Popowowi towarzyszyli członkowie ambasady ZSRR: radca D. Zalkin, przedstawiciel handlowy D. Kazjukow, radca W. Prokurnow, radca P. Turpiko, attache wojskowy gen. I. Kazak, I sekretarz J. Podolski, I sekretarz A. Jermilow, zastępca przedstawiciela handlowego W. Gołowanow, zastępca attache wojskowego płk. P. Gierko, II sekretarz I. Jegorow, III sekretarz J. Sapiro, III sekretarz A. Lukanow i attache P. Kryłow.

Po wręczeniu listów uwierzytelniających przewodniczący Rady Państwa przyjął ambasadora Popowa na audyencji prywatnej, przy której obecni byli minister Skrzyszewski i wiceminister Naszkowski.

Przybywającemu do gmachu Rady Państwa ambasadorowi kompania honorowa Wojska Polskiego oddała honory wojskowe przy dźwiękach hymnu narodowego Związku Radzieckiego; przy odjeździe ambasadora Popowa odegrany został polski hymn narodowy.

Coraz więcej do punktów skupu prawie we wszystkich powiatach naszego województwa napływa nowe ziarno. Obok spółdzielców coraz częściej dostarczają zboże do punktów skupu chłopcy indywidualni.

W POWIECIE MIELECKIM

W dniu 20 bm. spółdzielcy z Czermińna odstawił do punktu skupu 50 metrów zboża. — Pierwsze ziarno — Ojczyźnie — takie zobowiązanie podjęli spółdzielcy z Czermińna dla uczczenia dnia 22 Lipca. Zobowiązanie zostało zrealizowane.

W POWIECIE PRZEMYSKIM

Spółdzielcy z Medyki odstawił w dniu 18 bm. do punktu skupu zboża w Przemysku 4 tony żyta, a Stanisław Perchal z tej samej gromady również w dniu 18 bm. dostarczył państwu 355 kg zboża.

W POWIECIE JAROSŁAWSKIM

Biorąc przykład z małopolskiego chłopca Romana Krajcańskiego z gminy Radymno chłopcy tej gminy wywołują się z obowiązkowych dostaw zboża.

W ostatnich dniach punktu skupu zboża GS Radymno

przyjął zboże od Szymona Domina.

Również w tym samym dniu chłopcy z gromady Grabowiec, Jan Borowiec odstawił 104 kg pszenicy, a Michał Olecz odstawił 68 kg pszenicy.

W POWIECIE KOLBUSZOWSKIM

Jako pierwsi w powiecie kolbuszowskim odstawił zboże państwu małopolski chłopcy z Kolbuszowej Górnej Piotr Draus i Michał Mrucecz z gromady Cmołas, który przyniósł do punktu skupu 250 kg żyta, oraz małopolska chłopka Maria Ozimek — dostarczając państwu 212 kg zboża.

W POWIECIE DEBICKIM

Pierwsze zboże z tegorocznych zbiorów dostarczył do punktu skupu w Ropczycach Zdzisław Kozub i Władysław Oplawski. Chłopcy postanowili pierwsi zakończyć żniwa i omloty w gromadzie i pierwsi w pełni wykonać swój patriotyczny obowiązek wobec państwa. Dotrzymali słowa!

Wznowienie stosunków dyplomatycznych między Związkiem Radzieckim a Izraelem

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi:

Dnia 28 maja rząd państwa Izrael zwrócił się za pośrednictwem swego chargé d'affaires w Bułgarii do ambasadora radzieckiego w Bułgarii z prośbą o powołanie rządu radzieckiego o pragnieniu rządu Izraela wznowienia stosunków dyplomatycznych między Związkiem Radzieckim a Izraelem.

Minister spraw zagranicznych Izraela M. Szaretz przesłał 6 lipca pismo do ministra spraw zagranicznych ZSRR W. M. Molotowa.

Dnia 15 lipca minister spraw zagranicznych ZSRR W. M. Molotow przesłał następującą odpowiedź na pismo ministra spraw zagranicznych Izraela M. Szaretza: „Panie Ministrze! W związku z listem Pana z dnia 6 lipca 1953 r. komunikuję co następuje:

Jak wiadomo, 9 lutego na terenie poselstwa ZSRR w Izraelu został spowodowany przez złoczyńców wybuch

bomby, w rezultacie którego został ciężko ranny urzędnik poselstwa oraz członkowie rodziny kilku urzędników poselstwa. W związku z powyższym rząd radziecki odwołał posła Związku Radzieckiego i personel poselstwa w Izraelu oraz przerwał stosunki dyplomatyczne z rządem Izraela.

Uwzględniając powyższe zapewnienia rządu Izraela i wyrażone przezeń pragnienie ustanowienia przyjaznych stosunków ze Związkiem Radzieckim, oraz wierny swej polityce utrzymywania normalnych stosunków z innymi krajami i umacniania współpracy między narodami — rząd radziecki również ze swej strony oświadcza, iż pragnie utrzymać przyjazne stosunki z Izraelem i uważa za możliwe wznowienie stosunków dyplomatycznych z rządem Izraela.

Proszę Pana, Panie Ministrze, o przyjęcie wyrazów mego wysokiego poważania. W. MOLOTOW”.

Depesze do Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej z okazji Święta Odrodzenia

Od KC Koreańskiej Partii Pracy

Do Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

WARSZAWA

Z okazji 9-tej rocznicy wyzwolenia narodu polskiego od hitlerowskiej okupacji faszystowskiej przez waleczną Armię Radziecką przesyłamy w imieniu wszystkich członków Koreańskiej Partii Pracy i całego narodu koreańskiego, wszystkim członkom Waszej partii i bratniemu narodowi polskiemu gorące pozdrowienia. Pomoc i poparcie udzielane przez

Was i przez naród polski narodowi koreańskiemu, który powstał przeciwko amerykańskiemu agresorom imperialistycznym, jest dla nas stałym natchnieniem do nowych zwycięstw oraz umacnia przyjaźń i solidarność naszych narodów. Życzymy dalszych wspaniałych sukcesów w walce o zbudowanie socjalizmu w Waszym kraju i o pokój na całym świecie.

Komitet Centralny Koreańskiej Partii Pracy Phenian, dnia 21 lipca 1953 r.

Od KC Komunistycznej Partii Finlandii

Do Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

W WARSZAWIE

Droży Towarzysze!

Komitet Centralny i cała Komunistyczna Partia Finlandii przesyłają Waszej partii swe bojowe pozdrowienia w dniu wielkiego Święta Narodowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Pod przewodnictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, w przyjaźni i współpracy z wielkim socjalistycznym Związkiem Radzieckim naród polski osiąga swym ofiarnym wysiłkiem wielkie suk-

cesy we wszystkich dziedzinach życia. Osiągnięcia te są również natchnieniem dla naszej partii i naszej klasy robotniczej w walce o poprawę warunków życia mas pracujących Finlandii, o pokój. Życzymy Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i całemu narodowi polskiemu coraz to nowych sukcesów w dziele budownictwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, dla dobra narodu, w walce o przyjaźń między narodami, o trwałe pokój, o socjalizm.

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Finlandii Helsinki, dnia 21 lipca 1953 r.

Uruchomienie elektrowni wodnej „Przyjaźń narodów“

MOSKWA (PAP). Dnia 19 lipca br. uruchomiona została nad jeziorem Dryswiaty międzykolchozowa elektrownia wodna — „Przyjaźń narodów“, wybudowana na styku granic trzech republik związkowych — białoruskiej, litewskiej i łotewskiej. Na uroczysty wiec zebrało się ponad 20.000 osób. Miejsca na trybunie zajęli kolchoźnicy, członkowie delegacji rządowych, wśród nich — przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej BSRR Kozłow, sekretarz KC RP Białorusi — Gorbunow, przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej Łotewskiej SRR — Ozolin, wiceprezes

Rady Ministrów Litewskiej SRR — Szumauskas.

Kolchoźnica rejonu grłwskiego Łotewskiej SRR — Olga Sambure, jedna z aktywnych uczestniczek budowy, oświadczyła:

— Dzisiaj, w dniu uroczystym i pełnym radości, dziękujemy z całego serca naszej partii komunistycznej i rządowi radzieckiemu za dbałość o szczęście chłopstwa kolchozowego. Będziemy nadal również wszelkimi siłami pogłębiać przyjaźń narodów, strzec tej wielkiej zdobyczy rewolucji socjalistycznej — źródła siły i potęgi naszego wielonarodowego państwa.

BEZUSTANNIE WALCZYĆ o pełną mobilizację rezerwy w akcji żniwnej i omlotowej — NATYCHMIAST USUWAĆ SPOSTRZEŻONE BRAKI

Szybko posuwają się na przód prace żniwne i omlotowe na terenie naszego województwa. Wiele spółdzielni produkcyjnych, PGR-ów i gospodarstw indywidualnych zakończyło już całkowicie sprząż żyta, dokonując obecnie pomyslnie sprząż pszenicy i jęczmienia jarego.

SPÓLDZIELCY Z BRZEŹNICY ZAKOŃCZYLI SPRĄŻ PSZENICY

W szybkim tempie przebiega kampania żniwna u spółdzielców w Brzeźnicy. Do dnia 16 bm. zakończyli „żytnie żniwa“ a w dniu 18 bm. zameldowali z dumą o całkowitym zakończeniu sprząż pszenicy.

Wspaniałe wyniki osiągnął w kampanii żniwno-omlotowej traktorzysta Mieczysław Rejowski oraz członkowie spółdzielni produkcyjnej w Brzeźnicy: Stanisław Sroczyński, Tadeusz Grabowski, Władysław Kucharski, Stanisław Szczepanik oraz wielu innych.

Sumienna praca przy żniwach pozwoliła spółdzielcom z Brzeźnicy przeprowadzić sprząż żyta i pszenicy w skróconym o 4 dni terminie, a tym samym zrealizować zobowiązanie lipcowe.

POMYSLNIE PRZEBIEGA SPRĄŻ JĘCZMIENIA

— W dniu 17 bm. zakończyliśmy w 100 proc. koszenie jęczmienia jarego — zameldowali z uzasadnioną dumą spółdzielcy z Czermińna powiatu mieleckiego. — Swój sukces za wdzięczamy m. in. realizacji podjętego zobowiązania dla uczczenia Święta Odrodzenia.

Pomyślnie również przebiega sprząż jęczmienia w powiecie łańcuckim, debickim, jarosławskim, przeworskim i tarnobrzeskim. Do dnia dziesiątego w powiecie łańcuckim skoszono 50 proc. jęczmienia, w powiecie debickim 40 proc., a w powiecie kolbuszowskim 20 proc.

CHŁOPI INDYWIDUALNI KOSZĄ PSZENICĘ

Sprząż pszenicy do tej pory najsprawniej przebiega w powiecie łańcuckim. Chłopi indywidualni skosili tu już 50 procent pszenicy.

Również chłopcy powiatów: mieleckiego, przeworskiego i kolbuszowskiego w skróconym terminie dokonują sprząż pszenicy. Chłopi powiatu mieleckiego dokonali już sprząż pszenicy w 47 proc., chłopcy powiatu przeworskiego w 32 proc., a

w powiecie kolbuszowskim chłopcy indywidualni skosili 19 procent pszenicy.

Chłopi tych powiatów szybko koszą pszenicę dzięki pomocy GOM-ów i realizacji zobowiązań lipcowych.

TRWA ZWÓZKA ŻYTA

Słoneczna pogoda pozwoliła chłopom naszego województwa na rozpoczęcie zwózki żyta i tak: w pow. debickim wzięto już żyto z 4.500 ha, w powiecie łańcuckim z 5000 ha, a w powiecie brzozowskim z 1.491 ha.

W powiecie mieleckim wzięto już jęczmień z 80 ha.

OS-SIE W ZURAWICY

ODMIENI METODY „POMYSŁOWEGO“ KIEROWNIKA

WYSZATYCKIEJ GOSPODY

W gromadzie Wyszatyce gm. Zurawica pow. Przemyski jest filia sklepu GS, a tuż, tuż obok filii — gospoda, nad którą pieczę sprawuje... Kto? No, oczywiście nie kto inny, lecz również GS. Wszystko dotąd zupełnie w porządku, ale... posłuchajcie dalej. Od dłuższego już czasu tak się sprawa oparzenia w Wyszatycach układa, że... filia zawsze posiada chleb do sprzedaży, natomiast gospoda — nie.

Czy wobec tego konsumenci nie mają czym „zasilić“ zupy? Gdzież znów. Tak fatalnie nie jest. Rada zawsze się znajdzie. Możliwość zaradzenia słu są przecie różne, a w tym wypadku jest ich dwie. Jakże? Albo konsument przechodzi do gospody na „gotowo“ tzn. z chlebem, albo kierownik gospody, ob. Witold Łaska „uraczy go grzecznie własnym chlebem po swojej własnej cenie. Wynalazek tej drugiej metody to wyłączna zasługa kierownika Łaski. Wynalazł go w celu zapewnienia sobie dodatkowych korzyści. Zawsze to 50 gr za kromkę chleba a nie 20 gr. jak w innych gospodach. Z dobrej zarobku Witold Łaska nie chce zrezygnować. Zamiast więc regularnie zapoatrywać gospodę chlebem z GS-u, „pomysłowo“ kierownik szeroko stosuje własną metodę przy sprzedaży własnego chleba.

Metoda ta po dłuższej próbie okazała się dla kierownika Łaski kierownika Łaski. Dla konsumentów — bynajmniej. Dlatego — bywały wyszatyckie spody oczekują niecierpliwie zainteresowania się „pomysłowością“ Łaski — zarządu GS-u i PZGS-u.

Oświadczenie generała Nam Ira na plenarnym posiedzeniu w Panmundżonie

PEKIN (PAP). Agencja Nowych Chin donosi, że 19 lipca na plenarnym posiedzeniu obu delegacji, prowadzących rokowania rozejmowe w Panmundżonie, szef delegacji koreańskiej - chińskiej, generał Nam Ira złożył następujące oświadczenie:

W połowie czerwca 1953 roku rząd południowo-koreański i armia południowo-koreańska, znajdujące się po Waszej stronie pod kontrolą dowództwa sił zbrojnych Narodów Zjednoczonych, zmusiły przeszło 27 tysięcy jeńców wojennych naszej strony do opuszczenia obozów jeńческих i przez to pogwałciły porozumienie w sprawie repatriacji jeńców wojennych, odwołując się do umowy o rozejmowej i zagroziły wykonaniu warunków tego układu. Uważamy, że dowództwo Narodów Zjednoczonych nie może zrzucić z siebie odpowiedzialność za pobłażanie temu aktowi dywersji rządu i armii Korei południowej, jak również za ujemny wpływ, jaki akt ten może wywrzeć na rozejm w Korei.

Dywersyjne poczynania rządu i armii Korei południowej wzbudziły jak największą czujność narodów koreańskiego i chińskiego, jak również wszystkich narodów, młujących pokój. W celu uzyskania wyraźnych gwarancji wykonania warunków układu rozejmowego, aby można było zapewnić prawdziwy rozejm w Korei, strona koreańska - chińska uważa za konieczne postawić dowództwu Narodów Zjednoczonych szereg pytań i żądać odpowiednich wyjaśnień. Uważając, że cały świat powinien wiedzieć, jakich zapewnień udzieliła Wasza strona, zgrupowaliśmy w następujący sposób, zgodnie z protokołami, odpowiedzi Waszej strony na nasze pytania:

1 Na pytanie, czy rozejm w Korei obejmuje rząd południowo-koreański i jego wojska, generał Harrison odpowiedział 11 lipca 1953 roku: „Proponując wykonanie układu rozejmowego dowództwo Narodów Zjednoczonych wyraziło przez to gotowość przestrzegania warunków projektu tego układu”. W dniu 16 lipca gen. Harrison oświadczył: „12 lipca stwierdziłem: „Zapewniamy Was, że siły zbrojne Narodów Zjednoczonych, które obejmują wojska Republiki Koreańskiej, gotowe są wykonać warunki rozejmu”. Obecnie potwierdzam, ponownie, że otrzymaliśmy od rządu Republiki Koreańskiej niezbędne zapewnienia, że nie będzie on przeszkadzał w żadnym sposobie wykonaniu warunków projektu układu rozejmowego”.

2 Odpowiadając na pytanie, czy wojska Korei południowej zaprzestaną całkowicie działań wojennych w ciągu 12 godzin po podpisaniu układu rozejmowego i czy wycofają się one na dwa kilometry od wojskowej linii demarkacyjnej wzdłuż całego frontu po upływie 72 godzin od chwili wejścia układu w życie, aby można było utworzyć strefę zdemilitaryzowaną w celu rzeczywistego położenia kresu działaniom wojennym i zrealizowania rozejmu w Korei, gen. Harrison oświadczył 12 lipca i 15 lipca co następuje: „Wojska Republiki Koreańskiej zaprzestają działań wojennych i wycofują się z pozycji, które zajmują”.

3 Na pytanie, w jaki sposób dowództwo Narodów Zjednoczonych zagwarantuje bezpieczeństwo personelu państw neutralnych i strony koreańskiej - chińskiej, który skierowany będzie do Korei południowej dla wykonywania swych funkcji zgodnie z układem rozejmowym i czy zapewni ono temu personelowi wszystkie niezbędne warunki pracy, gen. Harrison oświadczył 12 lipca: „Cały personel upoważniony do wykonania na terytorium Republiki Koreańskiej zgodnie z układem rozejmowym be-

rozejmowej... Jeżeli wreszcie wysiłki komisji rozejmowej, zmierzające do zapewnienia przestrzegania warunków rozejmu, nie okazały się skuteczne i jeżeli bezpieczeństwo jednej ze stron będzie zagrożone na skutek nieprzebiegania przez drugą stronę warunków rozejmu, strona na poszkodowana będzie mogła, mając ku temu słusze i ważne powody, anulować warunki rozejmu i podjąć takie działania wojenne, jakie uzna za niezbędne w danych okolicznościach. Do dowództwo Narodów Zjednoczonych nie poprzezze żadnych agresywnych działań wojsk Republiki Koreańskiej w wypadku pogwałcenia przez nią rozejmu”.

4 Na pytanie, czy dowództwo Narodów Zjednoczonych utrzyma stan rozejmu, jeżeli wojska południowo-koreańskie podejmą agresywne działania wbrew układowi rozejmowemu po zawarciu go i jeżeli strona koreańska - chińska podejmie nieodzwonne działania dla odparcia tej agresji w celu obrony rozejmu, gen. Harrison odpowiedział dnia 13 lipca: „Tak jest”.

5 Odpowiadając dalej na pytanie, czy dowództwo Narodów Zjednoczonych mówi, że „nie udzieli poparcia”, chce przez to powiedzieć, iż nie będzie udzielało żadnego poparcia Korei południowej, nie wyłączając poparcia w formie dostaw sprzętu i amunicji, jeżeli wojska południowo-koreańskie podejmą agresywne działania wbrew układowi rozejmowemu po zawarciu go i jeżeli my podejmujemy nieodzwonne działania dla odparcia tej agresji w celu obrony rozejmu, gen. Harrison oświadczył 13 lipca: „Odpowiadamy — tak jest”.

6 Co się dotyczy oświadczenia szefa delegacji dowództwa Narodów Zjednoczonych, że „w okresie po zaprzestaniu działań wojennych” rząd południowo-koreański będzie ściśle współpracował z dowództwem Narodów Zjednoczonych w dziele realizacji warunków projektu układu rozejmowego strona koreańska - chińska wskazuje, że wyrażenie „okres po zaprzestaniu działań wojennych” najwyraźniej nie odpowiada treści układu rozejmowego, nie ma bowiem żadnego prekluzyjnego terminu mocy obowiązującego układu rozejmowego i że w tym stanie rzeczy wspomnianą formułę dowództwa Narodów Zjednoczonych należałoby rozumieć jako jawną zgołą na deklarację Li Sy-mana, że nie będzie on gwałcił rozejmu tylko w ciągu trzech miesięcy. 13 lipca gen. Harrison stwierdził, że „nie ma żadnego prekluzyjnego terminu mocy obowiązującego układu rozejmu”. 16 lipca gen. Harrison oświadczył również: „Wasza strona prosi o zapewnienia, że rząd i wojska Republiki Koreańskiej będą przestrzegały wszystkich warunków układu rozejmowego w ciągu całego okresu mocy obowiązującego rozejmu, a nie tymczasowo, w ciągu jakiegokolwiek ograniczonego okresu... Dowództwo Narodów Zjednoczonych oświadczyło Wam jasno i niedwuznacznie, że gotowe jest zobowiązać się do przestrzegania wszystkich warunków tego układu, nie wyłączając art. 62”.

7 Odpowiadając na pytanie, czy dowództwo Narodów Zjednoczonych zagwarantuje bezpieczeństwo personelu państw neutralnych i strony koreańskiej - chińskiej, który skierowany będzie do Korei południowej dla wykonywania swych funkcji zgodnie z układem rozejmowym i czy zapewni ono temu personelowi wszystkie niezbędne warunki pracy, gen. Harrison oświadczył 12 lipca: „Cały personel upoważniony do wykonania na terytorium Republiki Koreańskiej zgodnie z układem rozejmowym be-

dzie znajdował się pod ochroną”. Ponadto 13 lipca gen. Harrison oświadczył: „Tak jest. Personel komisji nadzorczej złożony z przedstawicieli państw neutralnych, komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych, jak również personel Waszej strony, skierowany do naszej strefy zgodnie z układem rozejmowym, będzie znajdował się pod ochroną i będzie miał za pewnione wszelkie możliwości wykonywania swej pracy”.

8 Na pytanie, w jaki sposób dowództwo Narodów Zjednoczonych zagwarantuje bezpieczeństwo personelu państw neutralnych i personelu strony koreańskiej - chińskiej, który będzie przebywał w Korei południowej dla wykonywania swych funkcji zgodnie z układem i jak dowództwo Narodów Zjednoczonych zapewni bezpieczeństwo wykonywania tych funkcji, gen. Clark w swym liście z dnia 29 czerwca 1953 roku, zawierającym oświadczenie marszałkowi Kim Ir-senowi i generałowi Peng Teh-hual'owi oświadczył: „Tam, gdzie okazało się to konieczne, dowództwo Narodów Zjednoczonych, w miarę swych możliwości, ustanowi gwarancje wojskowe za pewniające wykonanie warunków rozejmu”. 10 lipca gen. Harrison ze swej strony oświadczył: „Dowództwo Narodów Zjednoczonych zapewni ochronę policyjną personelowi komisji repatriacyjnej, złożonej z przedstawicieli państw neutralnych, komisji nadzorczej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych i wspólnym ekipom Czerwonego Krzyża”.

9 Co się dotyczy faktu, że rząd i armia Korei południowej zatrzymały siłą przeszło 27 tysięcy naszych jeńców wojennych wbrew porozumieniu o jeńcach wojennych, to nasza strona uważa, że dowództwo Narodów Zjednoczonych ponosi całą odpowiedzialność za zwrot tych jeńców. We wspomnianej powyżej odpowiedzi z dnia 9 czerwca gen. Clark wskazywał: „Dowództwo Narodów Zjednoczonych kontynuuje swe wysiłki zmierzające do spowodowania zwrotu zbliżonych jeńców wojennych”. Jednakże gen. Harrison odmówił jakichkolwiek dalszych wyjaśnień na ten temat.

10 Co się dotyczy kwestii, czy dowództwo Narodów Zjednoczonych gotowe jest udzielić gwarancji, by w przyszłości nie podejmowano żadnych działań zmierzających do przymusowego zatrzymania pozostałych jeńców strony koreańskiej - chińskiej, to gen. Harrison dnia 12 lipca odpowiedział na to pytanie jak następuje: „Pozostali jeńcy wojenni nie zostaną zwolnieni dopóki, dopóki nie przekaże się ich komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych, zgodnie z postanowieniami porozumienia o kompetencjach komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych”.

Na powyższe, z wyjątkiem punktu dwudziętego, składają się odpowiedzi udzielone przez dowództwo Narodów Zjednoczonych po wznowieniu rokowań o rozejm, a dotyczące zapewnień w sprawie realizacji rozejmu w Korei. Uważamy, że wyjaśnienie tych kwestii jest absolutnie konieczne.

Jednakże w kwestii zwrotu przeszło 27 tysięcy jeńców wojennych zatrzymanych siłą przez rząd południowo-koreański i armię południowo-koreańską, dowództwo Narodów Zjednoczonych nie fak-

tycznie nie przedsięwzięło. Jak również nie udzieliło naszej stronie dalszych wyjaśnień w sprawie zaś pozostałych jeńców wojennych, którzy nie zostaną bezpośrednio repatriowani, to pomimo niejednokrotnych konkretnych zapewnień dowództwa Narodów Zjednoczonych, że jeńcy ci przekazani będą komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych, zgodnie z porozumieniem o kompetencjach tej komisji, we wspólnym komunikacie opublikowanym przez p. Robertsona, przedstawiciela prezydenta Stanów Zjednoczonych, oraz rząd południowo-koreański stwierdza się otwarcie: „Po upływie określonego terminu wszyscy jeńcy, którzy pragną uniknąć powrotu pod jurysdykcję komunistyczną, zostaną zwolnieni w Korei południowej lub też, jeśli chodzi o antykomunistycznie usposobionych Chińczyków, skierowani zostaną tam, dokąd zechcą się udać”.

Choćby ten wspólny komunikat nie ma żadnej mocy obowiązującej przy wykonywaniu rozejmu w Korei, teza wysunięta przez rząd Stanów Zjednoczonych i rząd Korei południowej pozostaje w oczywistej sprzeczności z paragrafem 11 porozumienia o kompetencjach komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych i zmierza do tego, by z góry przygotować dla Korei południowej grunt do dalszego gwałcenia porozumienia o jeńcach wojennych po zawarciu rozejmu i do przymusowego zatrzymania jeńców. To też nasza strona nie może uznać za zadowalające gwarancji udzielonych przez Waszą stronę w sprawie jeńców wojennych i rezerwuje sobie prawo żądania od Waszej strony, by zapewniła ona w całej pełni realizację porozumienia o jeńcach wojennych.

Biorąc pod uwagę zapewnienia udzielone przez dowództwo Narodów Zjednoczonych w związku ze sprawą realizacji układu o rozejmie w Korei i bez względu na to, że część zapewnień Waszej strony dotycząca kwestii jeńców wojennych nie za-

dowała nas, nasza strona gotowa jest jednak przystąpić natychmiast wspólnie z Waszą stroną do rozpatrzenia sprawy różnych zarządzeń przygotowawczych, poprzedzających podpisanie układu rozejmowego.

Strona koreańska - chińska oświadcza, że Wasza strona ponosi i zawsze ponosić będzie odpowiedzialność za zwrot wszystkich zatrzymanych siłą jeńców wojennych i informowanie o tym naszej stronie. Jeżeli po zawarciu rozejmu Wasza strona wciąż jeszcze nie będzie w stanie zwrócić tej grupy jeńców wojennych i przekazać jej komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych — nasza strona będzie miała prawo przekazać te kwestie do rozpatrzenia konferencji politycznej, przewidzianej przez paragraf 60 układu rozejmowego. Co się dotyczy kwestii przekazania wszystkich pozostałych niepodlegających bezpośredniej repatriacji jeńców wojennych, neutralnej komisji repatriacyjnej w punktach Korei, wskazanych przez stronę, pod której władzą znajdowali się jeńcy, zgodnie z paragrafem 4 art. 2 porozumienia o kompetencjach komisji repatriacyjnej złożonej z przedstawicieli państw neutralnych, to nasza strona uważa, że wobec oświadczenia rządu południowo-koreańskiego, iż odmawia dopuszczenia wojsk hinduskich do swej strefy, kwestia ta powinna być rozwiązana przed podpisaniem rozejmu w ten sposób, aby wszystkie zainteresowane kraje neutralne oraz wojska hinduskie mogły być zawczasu poinformowane i mogły poczynić odpowiednie przygotowania i by nie pozostawiano tej kwestii do rozstrzygnięcia przez wojskową komisję rozejmową do piero po zawarciu rozejmu.

Należy stwierdzić, że rząd i wojska południowo-koreańskie aż do dostatniej chwili wciąż jeszcze otwarcie oświadczały, że Korea południowa jest przeciwna rozejmowi i ma wolną rękę. Należy również podkreślić, że dowództwo Narodów Zjednoczonych wciąż jeszcze upra-

wia politykę pobłażania w stosunku do rządu południowo-koreańskiego i wojsk południowo-koreańskich. Strona koreańska - chińska niniejszym oświadcza:

Zapewnienia dowództwa Narodów Zjednoczonych w sprawie przestrzegania warunków układu rozejmowego przez rząd i wojska Korei południowej będą przyjęte w tej formie, w jakiej zostały udzielenie. Jeśli zaś taka polityka pobłażania w stosunku do rządu południowo-koreańskiego i wojsk południowo-koreańskich będzie kontynuowana przez dowództwo Narodów Zjednoczonych, to możliwe jest, iż realizacja warunków układu o rozejmie w Korei będzie nadal sabotowana po zawarciu rozejmu. Po winny czuwać nad tym rządy i narody krajów całego świata, zwłaszcza zaś rządy i narody krajów obu stron związanych z konfliktem koreańskim. Uważamy, że w wypadku, jeżeli zajdą kiedykolwiek takie okoliczności, strona reprezentowana przez dowództwo Narodów Zjednoczonych, obowiązana będzie, zgodnie z konkluzjami badań przeprowadzonych przez wojskową komisję rozejmową i komisję państw neutralnych, jak również zgodnie ze słusznymi żądaniem młujących pokój ludzi na całym świecie, ściśle dotrzymać udzielonych już przez nią uroczystych zapewnień. W takim wypadku strona koreańska - chińska, zgodnie z układem rozejmowym i zapewnieniami udzielonymi przez dowództwo Narodów Zjednoczonych, będzie miała prawo podjąć działania przeciwko agresji w celach samoobrony, aby zapewnić realizację rozejmu.

Strona koreańska - chińska przyrzeka wykonywać wszystkie warunki układu rozejmowego, skoro tylko układ ten zostanie podpisany i wejdzie w życie. Mamy ponadto nadzieję, że młujący pokój ludzie na całym świecie zdecydowa nie poprą rozejm w Korei, a by ułatwić pokojowe uregulowanie problemu koreańskiego i udaremnić plany wojowniczych elementów.

Rozmowy i ostatnie przygotowania techniczne w Panmundżonie przed podpisaniem rozejmu

PEKIN (PAP). Korespondent agencji Nowych Chin donosi, że w dniu 21 lipca odbywały się w Panmundżonie przygotowania do podpisania rozejmu. Zwiększyła się liczba narad przeprowadzanych przez obie strony. W dniu 21 bm. spotkały się trzy grupy oficerów sztabowych. Również oficerowie łącznikowi naradzali się nad ustaleniem ostatnich szczegółów administracyjnych.

Korespondent agencji Nowych Chin podkreśla, że oficerowie sztabowi muszą zmienić bieg wojskowej linii demarkacyjnej w ten sposób, by zgodziła się ona z obecną linią kontaktu bojowego, która przesunęła się na południe od czasu, gdy pogwałcenie porozumienia w sprawie jeńców wojennych przez Li Syn-mana nagle zahamowało przygotowania do podpisania rozejmu.

W tym celu jedna z grup oficerów sztabowych badała we wtorek mapy terenu działań wojennych. Inna grupa oficerów sztabowych wezwwała tłumaczy dla ustalania różnorodnych tekstów dokumentów związanych z rokowaniami o rozejm w Korei.

Podczas rozmów między oficerami sztabowymi i łącznikowymi robotnicy chińscy i koreańscy zajęli byli wykańczaniem budynku, w którym ma nastąpić uroczyste podpisanie układu rozejmowego. Praca ta kontynuowana było w nocy przy świetle elektrycznym. Przystąpiono również do utworzenia nowej drogi prowadzącej do miejsca przewidziane-

nej uroczystości i ustawiono nowy namiot, w którym wszystkie trzy grupy oficerów będą mogły spotykać się równocześnie.

Podczas gdy świat oczekuje na podpisanie rozejmu — dodaje agencja Nowych Chin — przedstawiciele Li Syn-mana kontynuują swe wystąpienia przeciwko rozejmowi. Agencja amerykańska United Press doniosła we wtorek, że wysocy urzędnicy południowo-koreańscy wciąż jeszcze powtarzają zastrzeżenia wysunięte przez Li Syn-mana. Agencja Associated Press podaje, że lisyński minister spraw zagranicznych dał do zrozumienia, iż spodziewać się należy nowego sprzeciwu rządu Li Syn-mana. Jakkolwiek szef delegacji amerykańskiej Harrison oświadczył, że dowództwo ONZ otrzymało od rządu południowo-koreańskiego niezbędne zapewnienia, że rząd ten nie będzie sabotował wykonania warunków układu rozejmowego — Li Syn-man miał oświadczyć, że rozważa sprawę złożenia „publicznego protestu” przeciwko temu oświadczeniu Harrisona.

W związku z tego rodzaju wynurzeniami agencja Nowych Chin przypomina ostrzeżenie generała Nam Ira: „Jeżeli trwać będzie polityka pobłażania dowództwa ONZ w stosunku do rządu południowo-koreańskiego i południowo-koreańskich sił zbrojnych, możliwe jest, że wykonanie warunków układu rozejmowego będzie nadal sabotowane — przed podpisaniem rozejmu lub później”.

Narody świata — kończy agencja Nowych Chin — oczekują, czy strona amerykańska dotrzyma swych uroczystych przyrzeczeń, aby można było podpisać i urzeczywistnić rozejm.

Dalsze narady oficerów sztabowych

PEKIN (PAP). Jak donosi agencja Nowych Chin, delegacja koreańska - chińska, uczestnicząca w rokowaniami o rozejm w Korei, ogłosiła komunikat stwierdzający, że oficerowie sztabowi obu stron odbyli 22 bm. oddzielne niejawne posiedzenia.

Deportacja agentów imperialistycznych z Chin

PEKIN (PAP). Dziennik „Czefanżibao” donosi, że Szanghajski Wojskowy Komitet Kontrolny, uwzględniając żądania ludności, zarządził deportację z terytorium Chin 5 agentów imperialistycznych, ukrywających się pod maską misjonarzy katolickich.

W dniu 20 bm. w Szanghaju odbył się wiec, którego uczestnicy, w większości katolicy, wyrazili jednogłośnie poparcie dla postępowania władz ludowych.

Nagrody państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki za rok 1953

Prezydium Rządu na posiedzeniu w dniu 18 lipca 1953 roku, na wniosek Komitetu Nagród Państwowych, dając wyraz szczególnej opieki państwa nad rozwojem nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki, w trosce o wszechstronny rozwój kultury narodowej w Polsce Ludowej — postanowiło przyznać Nagrody Państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki za rok 1953 jak następuje:

Dział nauki

Sekcja nauk społecznych

NAGRODY I STOPNIA:

1. Prof. dr Kazimierz Nitsch — za całokształt badań nad dialektami i historią języka polskiego.
2. Prof. dr Rafał Taubenschlag — za całokształt prac badawczych nad historią prawa.
3. Prof. dr Kazimierz Tymieniecki — za całokształt pracy naukowej ze szczególnym uwzględnieniem dzieła pt. „Ziemie polskie w starożytności — ludy i kultury najdawniejsze”.

NAGRODY II STOPNIA:

1. Prof. dr Roman Grodecki — za pracę w dziedzinie dzieł Słaska, a w szczególności za wydanie Księgi Henrykowskiej.
  2. Prof. dr Stefan Zólkowski — za dzieło pt. „Spór o Mickiewicza”.
  3. Prof. dr Zofia Lissa — za pracę w dziedzinie muzykologii. Nagroda III stopnia
- Prof. dr Stefania Łobaczewska — za monografię o Karolu Szymanowskim.

Sekcja nauk biologicznych

NAGRODY I STOPNIA:

1. Prof. dr Rudolf Weigl — za całokształt pracy naukowej, zwłaszcza w dziedzinie walki z dżumą osotkową.
2. Prof. dr Witold Orłowski — za prace naukowe w dziedzinie medycyny wewnętrznej, m. in. za podstawowy podręcznik pt. „Nauka o chorobach wewnętrznych”.
3. Prof. dr Tadeusz Tempka — za osiągnięcia naukowe w zakresie hematologii oraz za podręcznik pt. „Choroby układu krwio twórczego”.

NAGRODY II STOPNIA:

1. Doc. dr Henryk Meisel — za badania nad beztlenowcami chorobotwórczymi i związane z tym podniesienie wartości surowic leczniczych oraz za monografię pt. „Clostridia — beztlenowo rosnące zarodnikowce”.
2. Prof. dr Helena Krzemieniewska — za badania nad mikrobakteriami i śluzowcami.
3. Nagroda zespołowa: Prof. dr Józef Laskowski, dr Franciszek Łukaszczyk — za osiągnięcia w dziedzinie badania i zwalczania nowotworów.
4. Prof. dr Jan Miodoński — za wyniki osiągnięte w badaniu i leczeniu otosklerozy.
5. Nagroda zespołowa: Dr Kazimierz Demel, dr Zygmunt Mullecki, dr Władysław Mańkowski, dr Feliks Chrzan — za badania w dziedzinie biologii Bałtyku.
6. Prof. dr Jadwiga Złamecka — za ważne naukowo i praktycznie rezultaty badań w zakresie szpeczeńek dla roślin motylkowych.
7. Prof. mgr Jan Muszyński — za wyniki prac w zakresie farmakobotaniki, uprawy i aklimatyzacji roślin leczniczych.
8. Prof. dr Jan Mydlarski — za osiągnięcia w zakresie badań antropologicznych.
9. Prof. dr Jan Olbrycht — za osiągnięcia w zakresie toksykologii sądowo-lekarskiej.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Prof. dr Bogusław Bobrański — za wprowadzenie nowych

Dział postępu

NAGRODY I STOPNIA:

1. Nagroda zespołowa: Prof. dr inż. Paweł Szulkin, inż. Jerzy Auerbach, inż. Tadeusz Gawron, inż. Stefan Urbański, inż. Janusz Hryniewicz, inż. Jan Szyszkiwicz, inż. Zdzisław Drejak, Zbigniew Szczytko, starszy technik Aleksander

metod w dziedzinie analizy związków organicznych.

2. Prof. dr Józef Kulczycki — za rozpowszechnienie w polskiej praktyce weterynaryjnej metod rentgenologicznych oraz za pierwszy oryginalny polski podręcznik chirurgii weterynaryjnej.
3. Prof. dr Jerzy Rutkowski — za osiągnięcia we wprowadzaniu nowych metod do chirurgii.

Sekcja nauk matematyczno-fizycznych i geologiczno-geograficznych

NAGRODY II STOPNIA:

1. Prof. dr Edward Marczewski — za prace z dziedziny teorii funkcji rzeczywistych.
2. Prof. dr Franciszek Leja — za dorobek badawczy w dziedzinie funkcji analitycznych oraz za podręcznik pt. „Rachunek różniczkowy i całkowy”.
3. Prof. dr Jan Mikusiński — za pracę z dziedziny rachunku operatorów.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Dr Stanisław Wdowiarz — za opracowanie geologiczne złóż ropy naftowej.
2. Dr Maria Rózkowska — za prace o koralowcach dewońskich Gór Świętokrzyskich.
3. Prof. dr Jan Dylak — za prace z dziedziny geomorfologii perylacjalnej, w szczególności za pracę pt. „O perylacjalnym charakterze rzeźb środkowej Polski”.

Sekcja nauk technicznych

Nagrody II stopnia

1. Prof. mgr inż. Włodzimierz Bobrownicki — za całokształt działalności naukowej w dziedzinie produkcji nawozów sztucznych.
2. Nagroda zespołowa: Prof. dr inż. Witold Budryk, dr inż. Stanisław Knothe, prof. dr inż. Jerzy Litwiniński, prof. dr inż. Antoni Salustowicz — za opracowania naukowe w dziedzinie eksploatacji górniczej pod zabudowanymi terenami.
3. Prof. dr inż. Bolesław Konoński — za prace z dziedziny elektrotechniki teoretycznej i no-mografii.
4. Prof. dr inż. Stanisław Fryze — za całokształt działalności w dziedzinie elektrotechniki teoretycznej i jej zastosowanie praktyczne.
5. Prof. mgr inż. Dionizy Smoleński — za badania z zakresu balistyki wewnętrznej.
6. Nagroda zespołowa: Z-ca prof. mgr inż. Juliusz Keller, dr Jan Kwoczyński, mgr inż. Juliusz Eklaj — za opracowanie naukowe i skonstruowanie aparatu do wektorkardiografii przestrzennej.
7. Prof. dr inż. Janusz Ciborowski — za podręcznik pt. „Inżynieria chemiczna”.

Nagrody III stopnia:

1. Prof. dr Michał Łunc — za osiągnięcia w dziedzinie aerodynamiki molekularnej.
2. Prof. dr inż. Franciszek Wasilkowski — za prace w dziedzinie konstrukcji budynków na terenach odbudowy górniczej.
3. Prof. inż. Józef Woźnicki — za prace naukowe i z dziedziny nawigacji i oceanografii.

Dział postępu technicznego

- Łoboziec, starszy technik — za osiągnięcia naukowo-techniczne w dziedzinie radiotechniki.
2. Dr inż. Eugeniusz Biłasiak — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu syntezy metanolu, aldehydu octowego, kwasu i bezwodnika octowego oraz za inne osiągnięcia w dziedzinie katalizy przemysłowej.

Nagrody II stopnia

1. Nagroda zespołowa:

Inż. Stanisław Pierzynka, inż. Józef Sziberl, inż. Seweryn Dietze, inż. Alfred Janta, Jan Nowakowski — piecowy, Eugeniusz Kuczawski — piecowy, Walenty Jędryka — piecowy, Jan Kowalczyk — przodownik zmianowy — za zaprojektowanie, wybudowanie, opracowanie procesów technologicznych i uruchomienie huty miedzi.

2. Nagroda zespołowa:

Inż. Stanisław Dyakowski, inż. Marian Cynk, Wincenty Strzeja — technik-metalurg, mgr inż. Stanisław Czerwiński, inż. Marian Ziębiński, mgr inż. Edward Fink, inż. Ludwik Hala, mgr inż. Stefan Hudowicz, Karol Kot — technik mechaniczny, inż. Karol Michalski, mgr inż. Zdzisław Plepiązek, Leon Pietrzyk — technik mechaniczny — za opracowanie projektu zakładu wielko-pięcowego w Hucie „Kościusko”.

3. Nagroda zespołowa:

Inż. Wincenty Musiałek, inż. Albin Brykalski, inż. Adam Chruszczki, inż. Kazimierz Maziarz, inż. Mieczysław Stankiewicz — za opisanie produkcji wysokokwalifikowanych wyrobów hutniczych.

4. Nagroda zespołowa:

Mgr Karol Akerman, inż. Zygmunt Syrczyński, inż. Zbigniew Stubiński — za opracowanie technologii i uruchomienie w skali przemysłowej elektrofinażi miedzi.

5. Nagroda zespołowa:

Inż. Sergiusz Jastrebów, Walenty Szablewski, inż. Mieczysław Susicki, inż. Czesław Rotnicki — za skonstruowanie i opracowanie produkcji trzech nowych typów obrabiarek w tej liczbie wielozęconowej, wysokowydajnej wiertarki.

6. Nagroda zespołowa:

Inż. Marian Bedyński, mgr inż. Michał Rożnowski, inż. Stanisław Młodak, Michał Cielwierz — ślusarz, Tadeusz Kujawski — mechanik, Aleksander Clechoniak — technik, Czesław Jędrzejczak — ślusarz — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu metody elektroerozyjnej obróbki foremników oraz drażnienie otworów poniżej 1 mm.

7. Inż. Bronisław Zurkowski

— za skonstruowanie ąmglowca doświadczalnego.

8. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Feliks Olszak, mgr inż. Józef Koziełski — za osiągnięcia w dziedzinie żelazostopów szlachetnych, szczególnie za opracowanie metody prażenia molibdenitu.

9. Nagroda zespołowa:

Prof. dr Wojciech Świętosławski, mgr inż. Ryszard Szczepanik, mgr Tadeusz Gruberski, mgr Danuta Rostafińska, mgr Andrzej Bylicki — za opracowanie metody zwiększania uzysku naftalenu ze smoły węglowej oraz za opracowanie metody wyodrębniania i rozdzielania zasad przydnych, cennych surowców dla przemysłu chemicznego.

10. Inż. Henryk Saganowski

— za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu szeregu nowych metod produkcji wyrobów gumowych.

11. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Władysław Piaskura, inż. Józef Kuszewski, mgr inż. Tadeusz Ługowski, mgr inż. Stanisław Welin, inż. August Czajerek — za zaprojektowanie i uruchomienie instalacji technicznej do produkcji kwasu azotowego metodą ciśnieniową.

12. Nagroda zespołowa:

Witold Polng — kapitan żegluga wielkiej, Bronisław Sadowy — starszy nurek, Stanisław Matlak — starszy nurek, Franciszek Stefanowski — kapitan żegluga małej, Józef Ostrowski — I mechanik, Antoni Mońka — spawacz — za nową metodę odmulania staków na dużej głębokości.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Nagroda zespołowa:

Dr Edward Zaleskiński, mgr inż. Zygmunt Martynowski, mgr Jerzy Adamczak, mgr inż. Tadeusz Bitka, mgr inż. Eugeniusz Iwanow, Feliks Zagan — technik mechaniczny — za opracowanie produkcji wysokokwalifikowanych wyrobów hutniczych.

2. Nagroda zespołowa:

Stanisław Kwiatkowski — konstruktor, inż. Bolesław Barański, mgr inż. Andrzej Mystkowski, inż. Stanisław Muszyński, inż. Leon Blandzi, Rajmund Kralowski — ślusarz — za opracowanie i wykonanie prototypu karuzelówek KCE.

3. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Stanisław Drzewiński, Edmund Fraszczewski — technik mechaniczny, mgr inż. Adam Kowalski, Zenon Kujawski — konstruktor — za opracowanie konstrukcji i przekazanie do wykonawstwa serii przewijarek dla przemysłu włókna sztucznego i jedwabniczego.

4. Nagroda zespołowa:

Dr Ludwik Kozłowski, dr inż. Alojzy Farnik, inż. Walerian Koss, mgr inż. Kazimierz Pogórecki, mgr inż. Jerzy Siewierski, mgr inż. Hanna Zak — za opracowanie produkcji magnesów trwałych.

5. Nagroda zespołowa:

Mgr Jerzy Telesiński, mgr Bolesław Kartaszyński, mgr Stanisław Dominik, mgr Irene Majewska, mgr Juliusz Bagniewski, inż. Eugeniusz Sokolowski — za wykonanie i wprowadzenie układów do forsowania wzbudzenia generatorów.

6. Nagroda zespołowa:

Inż. Jan Matysiak, inż. Jan Sobiesiak, Czesław Miziolek — frezer, inż. Mieczysław Saniewski, inż. Paweł Schliefer, inż. Antoni Sidorowicz, prof. dr inż. Witold Romer, inż. Tadeusz Wagnerowski, Stefan Górski — juster mechaniczny, Kazimierz Czyżewski — szlifler, Zenon Łazarz — technik, Józef Przybył — topiarz szkła, Józef Stachewicz — tokarz — za osiągnięcia przy uruchomieniu produkcji nowych asortymentów w dziedzinie optyki.

7. Nagroda zespołowa:

Mgr Zygmunt Hasterman, mgr Marek Jacewski, mgr Jerzy Ziełński — za koordynację izolacji systemów elektroenergetycznych wysokich i najwyższych napięć.

8. Nagroda zespołowa:

Inż. Maksymilian Podkova, inż. Janusz Lesłowski, Adam Chwiałkowski — ślusarz — za opracowanie prototypu i serii produkcyjnej urządzenia SPZ do wylączników pełnoolejowych.

9. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Renald Woźniak, inż. Paweł Buzek, Franciszek Krakowczyk — ślusarz, kierownik warsztatu mechanicznego, Jan Meisner — mistrz elektryk, Paweł Banaś — mistrz elektryk, Augustyn Adamoszek — monter brygadzysta, Gerard Guzy — monter elektryk, inż. Franciszek Jaglito — za rozwiązanie techniczne i wykonanie muf kabli olejowych.

10. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Jan Figiel, Jan Dudek — starszy konstruktor — za zainicjowanie, opracowanie i wprowadzenie nowej technologii produkcji brykietów z koncentratu miedzanego dla huty miedzi.

11. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Ludwik Tanlewski, inż. Julian Horbaczewski, mgr inż. Wacław Twardowski, mgr inż. Andrzej Skłodowski — za zaprojektowanie, zbadanie i wdrożenie przewoźnego aparatu klimatyzacyjnego.

12. Nagroda zespołowa:

Inż. Tadeusz Makiewicz, inż. Jerzy Ogórek, Paweł Kula — mistrz dyspozytor stalowni — za opracowanie metody wytapiania stali nierdzewnych i żaroodpornych austenicznych metodą odzyskowania.

13. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Jan Trojak, mgr inż. Jerzy Bekker, mgr inż. Janusz Radecki, Ludwik Odoj — starszy technik, mgr inż. Juliusz Wróblewski — za opracowanie i wprowadzenie oryginalnych ukła-

dów zabezpieczeń i automatyki elektrycznej w elektrowniach i sieciach.

14. Mgr inż. Jerzy Szmít — za opracowanie nowego typu aparatury radiowej.

15. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Józef Wojcikiewicz, inż. Jerzy Bralewski, inż. Edward Bobiński — za opracowanie i uruchomienie produkcji skrzyń wydłużających RC.

16. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Maksymilian Jasiński, mgr inż. Wiktor Wystouch, mgr inż. Zbigniew Łukowski — za opracowanie i uruchomienie produkcji mechanicznego podawacza węgla na parowozach.

17. Nagroda zespołowa:

Inż. Jan Goebel, Antoni Kublik — technik mechaniczny, inż. Stefan Krassowski, inż. Bernard Tulczyński, inż. Ryszard Pietrusiński, Józef Miłczarek — technik mechaniczny — za skonstruowanie i oddanie do produkcji nowych typów obrabiarek.

18. Nagroda zespołowa:

Inż. Stefan Pup, mgr inż. Andrzej Robakiewicz, Bronisław Rolbiecki — starszy budown., Bolesław Przybylski — kierownik kadłubowni produkcyjnej — za opracowanie i uruchomienie seryjnej produkcji jednostek pływających 820 DTW.

19. Nagroda zespołowa:

Mgr Zdzisław Synowiedziński, mgr Jan Eisner — za opracowanie i wprowadzenie do przemysłu metody produkcji penicyliny prokainowej.

20. Nagroda zespołowa:

Inż. Czesław Rudziński, Jan Dorociński — litograf, Władysław Wolek — maszynista offsetowy, Marian Kwintkiewicz — retuszer, Adam Warchał — fotograf, Józef Warchał — fotograf, Zygmunt Bojańczyk — retuszer — za zastosowanie krótkiej skali barw i płyt bimetalowych w technice offsetowej.

21. Nagroda zespołowa:

Dr Romuald Dobrowolski, inż. Józef Bąk — za opracowanie metody i uruchomienie produkcji syntetycznych wosków emulgujących i półtwardych.

22. Mgr inż. Jerzy Wroński

— za opracowanie nowej konstrukcji zapalarki typu magneto-dynamicznego.

23. Nagroda zespołowa:

Prof. dr Stanisław Kleibasowski, Alojzy Mucha — szef produkcji, Roman Radwański — technik chemik, Józef Poznański, mgr inż. Jerzy Ruciński, Włodzimierz Skibiński — naczelny inżynier, Wacław Palla — kierownik działu produkcji — za opracowanie, przygotowanie i wprowadzenie do produkcji gumy podeszwowej mikroporowatej.

24. Nagroda zespołowa:

Alojzy Wajs — technik włók., Zenon Wojtkowski — technik włók., Wiktor Mardyla — technik włók., Zenon Radomiński — technik włók., Karol Kokociński — przedziałnik, Jan Czajla — te-

chnik, Edward Dłużyński — przedziałnik — za opracowanie metody produkcji kordów do opon samochodowych i transportów z surowców krajowych.

25. Inż. Zbigniew Uljasz — za zastosowanie krajowych tufów wulkanicznych do produkcji szkła.

26. Nagroda zespołowa:

Wilhelm Murawski, Paweł Górecki — majster, Władysław Froncisz, Adam Ambrozik, Władysław Siedlik, Julian Szaliński, Bronisław Bukowski, Paweł Jurek, Walter Lakwa — ślusarz mechaniczny, Adam Kłoryga — ceramik, Władysław Golec — ślusarz mechaniczny, Władysław Janas — technik ceramiczny, Jan Pyjor — robotnik ceramiczny, Michał Masło — palacz, Stefan Firek — palacz, Jan Kuczek — palacz — za opracowanie nowego asortymentu ceramiki budowlanej — cegły siłownikowej.

27. Nagroda zespołowa:

Inż. Paweł Pawłowski, Czesław Zbikowski — majster, Zygmunt Dylewski — murarz — za zastosowanie cienkościennych sklepień ceglanych o podwójnej krzywiznie, o wymiarach w rzucie 22,80x22,00 m.

28. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Norbert Balcer, mgr inż. Wincenty Zaleski, Marian Dopierała — budowniczy, inż. Bohdan Kurkowski, mgr inż. Anastazy Łopatyński, inż. Marian Stawowy, inż. Włodzimierz Kulicz, Wincenty Michalczewski — technik budowl., Józef Citor — technik budowl., Maksymilian Robakowski — cieśla, Władysław Tarabas — betoniarz — za opracowanie metody przyspieszonego cyklu produkcyjnego budowy żelbetonowych siłosów przy zastosowaniu desekwał żylgowych.

29. Nagroda zespołowa:

Mgr inż. Stanisław Sławiński, inż. Stanisław Hawrykiewicz, mgr inż. Zbigniew Zuk, Marian Bartnicki — mistrz budowlany, mgr inż. Roman Kaliński, Franciszek Kowal — mechanik — za zorganizowanie i wykonanie budowy ziemnych profilowych metodą hydromechaniczną.

30. Inż. Roman Malinowski

— za opracowanie i wdrożenie przemysłowej metod skróconego cyklu naparzenia betonów.

31. Nagroda zespołowa:

Mgr Witold Sienkiewicz, Władysław Dettlaff — rybak — za udoskonalenie wyłobienia bobin i sieci na statek.

32. Nagroda zespołowa:

Prof. dr inż. Tadeusz Perkiński, mgr inż. Marian Wnuk, inż. Marian Kwiatkiewicz, mgr inż. Jan Sobczak — za opracowanie metody przygotowania graniaków drewna klonowego do produkcji czółenek tkackich.

33. Mgr Tadeusz Bukowski

— za opracowanie metody produkcji gryźni pieczarek na skalę krajową.

34. Mgr inż. Jan Kwapiszewski

— za opracowanie nowego typu pluga do drenowania (kreciego).

Dział literatury i sztuki

Sekcja literatury

NAGRODA I STOPNIA:

Zofia Nalkowska — za całokształt twórczości literackiej w związku z 50-leciem twórczości.

NAGRODY II STOPNIA:

1. Jerzy Putrament — za powieść pt. „Wrzesień”.
2. Adam Ważyk — za twórczość poetycką i przekłady w dziedzinie poezji.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Helena Bobińska — za powieść pt. „Soso”.
2. Mirosław Żulawski — za powieść pt. „Rzeka czerwona”.
3. Stefan Srebrny — za przekład „Tragedii” Ajschylosa.
4. Stanisław Zieliński — za powieści pt. „Ostatnie ognie” i „Jeszcze Polska” (I i II tom).
5. Aleksander Malszewski — za sztukę pt. „Droga do Czarnolasu”.
6. Wojciech Zukrowski — za powieść pt. „Dni kłęski”.

Sekcja sztuki

NAGRODY II STOPNIA:

1. Zbigniew Pronaszko — za twórczość w dziedzinie portretu a w szczególności za portret Solskiego.
2. Stanisław Horno-Popławski — za rzeźby: „Matka Belojanni-sa” i „Głowa gwardzisty”.
3. Henryk Tomaszewski — za twórczość w dziedzinie plakatu.
4. Jan Seweryn Sokołowski — za wprowadzenie malarstwa ściennego do architektury Warszawy, a w szczególności za koncepcję i twórczy wkład w realizację polichromii Rynku Starego Miasta.

(Ciąg dalszy na str. 5)

Prasa światowa o polskim święcie narodowym

PEKIN. (PAP). Agencja Nowych Chin donosi, że w dniu 21 bm. po południu odbyła się tu uroczysta akademii z okazji 9 rocznicy Odrodzenia Polski. Wśród przesiło 800 uczestników uroczystości znajdowali się: minister komunikacji Czang Poczun, wiceminister spraw zagranicznych Wu Hu-czuan, kierownicy różnych organizacji społecznych oraz przedstawiciele wszystkich warstw ludności stolicy Chin Ludowych. Obecny był również ambasador PRL Stanisław Kuryluk.

Akademia zakończyła się występami artystów chińskich, którzy wykonali szereg chińskich i polskich pieśni i tańców.

BERLIN (PAP). Cała demokratyczna prasa niemiecka z 22 lipca br. stoi pod znakiem polskiego święta narodowego. Organ KC Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności „Neues Deutschland” zamieszcza artykuł pt. „9 lat Polski Ludowej”

pióra ministra oświaty NRD — Zafssera. Ponadto dziennik publikuje obszerny ilustrowany reportaż o odbudowie starego miasta. Organ Niemieckiej Partii Liberalnej „Der Morgen” obok artykułu pt. „Nasz sąsiad”, w którym podkreśla znaczenie przyjaźni polsko - niemieckiej i rolę granicy na Odrze i Nysie jako czynnika pokoju światowego, przynosi ilustrowany artykuł zatytułowany „Ludzie i miasta Polski Ludowej”. Autor tego artykułu, zachodnio - niemiecki dziennikarz, który zwiedził niedawno Polskę, podkreśla wolę pokoju narodu polskiego.

PARYŻ (PAP). „Humanite” zamieszcza artykuł swego korespondenta w Warszawie Guillemota, który opisuje przygotowania w Polsce do Święta Odrodzenia. Guillemot opisując odbudowę Rynku Starego Miasta stwierdza m. in.: „Robotnicy, malarze i rzeźbiarze dokonali dzieła, które urzeka swym pięknem, wiarą i miłością pokoju”.

Nowe mieszkania i obiekty socjalne otrzymali ludzie pracy w przeddzień Święta Odrodzenia

Rzeszów

W dniu 22 lipca w godzinach rannych nastąpiła uroczystość otwarcia nowo wybudowanego wyposażonego w nowoczesny sprzęt budynku szpitalnego w Stalowej Woli. Równocześnie z oddaniem dużego, nowoczesnego szpitala do użytku mieszkańcom Stalowej Woli zbiegła się uroczystość otwarcia (w godzinach popołudniowych) pawilonu chirurgiczno-płucnego w Sanatorium Przeciwgruźliczym w Górnem.

Otwarcia szpitala w Stalowej Woli zarówno jak i oddziału chirurgiczno - płucnego w Górnem dokonał zastępca przewodniczącego Prezydium WRN ob. Michał Ostrowski. Budowa coraz to nowych

szpitali, otwieranie nowych oddziałów na terenie naszego województwa jest wyrazem tego, iż Rząd Polski Ludowej głęboką troską otacza swych obywateli.

Stalinogród

STALINOGROD (PAP). Na dzień Święta Odrodzenia zostały oddane do użytku ludzi pracy woj. stalinogrodzkiego setki nowych izb w nowoczesnych blokach mieszkalnych i placówek socjalnych.

Na Osiedlu im. Marchlewskiego w Stalinogrodzie, gdzie założy budowlane Stalinogrodzkiego Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego wykończyły przed kilkoma dniami nowoczesny budynek mieszkalny wraz z apteką i sklepem spożywczym, w dniu 21. bm. oddano do użytku nowy ogromny blok mieszkalny o kubaturze 12 tysięcy metrów sześć.

Poznań

POZNAŃ (PAP). W dniu radosnego święta 22 Lipca mieszkańcy Wielkopolski otrzymali nowe domy mieszkalne, ośrodki zdrowia, świetlice, biblioteki.

Wrocław

WROCLAW (PAP). W przeddzień Święta Odrodzenia społeczeństwo Dolnego Śląska otrzymało szereg nowych obiektów socjalnych, izb mieszkalnych i placówek leczniczych.

M. in. w Ząbkowicach Śląskich otwarto nowy oddział sanatoryjny przy szpitalu powiatowym. Komfortowo urządzone, lśniącej czystości, sale mogą pomieścić 110 chorych.

W wielu gromadach województwa wrocławskiego otwarto zbudowane lub wyremontowane w Czylinie Lipcowym świetlice wiejskie.

Lublin

LUBLIN (PAP). W Lublinie i woj. lubelskim wśród licznych obiektów użyteczności publicznej, oddanych do użytku ludności na święto 22 Lipca, znajduje się wiele placówek służby zdrowia.

W Lublinie dokonano otwarcia komfortowo urządzonego szpitala pediatrycznego, który posiada 70 łóżek, 3 sale operacyjne i zaopatrzone jest w najnowocześniejsze aparaty i urządzenia lecznicze.

Oświadczenie sekretariatu Zarządu Centralnego KPD

BERLIN. (PAP). Agencja ADN podała z Duesseldorfu tekst oświadczenia sekretariatu Zarządu Centralnego Komunistycznej Partii Niemiec w sprawie propozycji Rady Ministrów NRD odbycia ogólnoniemieckiej konferencji przedstawicieli wschodniej i zachodniej części Niemiec.

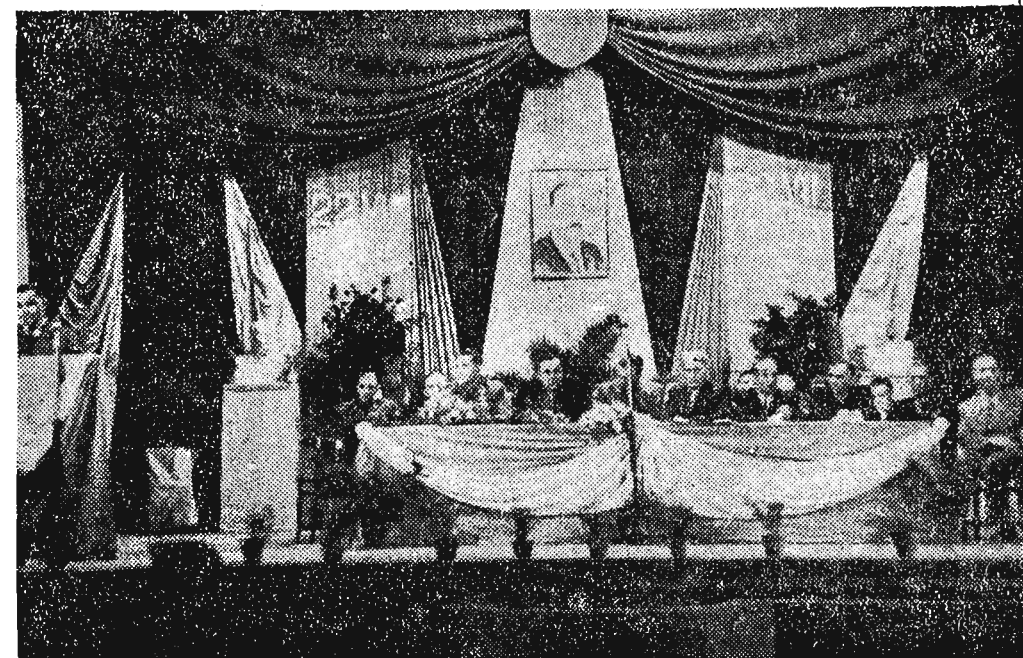
Popierając tę propozycję, Zarząd Centralny KPD wraz z wszystkimi patriotycznymi siłami Niemiec zachodnich do partii inicjatywy rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Poparcie propozycji rządu NRD — głosi oświadczenie — oznacza krok naprzód ku jedności Niemiec.

Z KRONIKI dyplomatycznej

WARSZAWA (PAP). W dniu 23 bm. ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polsce Georgij Popow złożył wizytę wiceministrowi spraw zagranicznych Marianowi Nazkowskiemu.

W dniu 23 bm. ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polsce Georgij Popow złożył wizytę ministrowi handlu zagranicznego Konstantemu Dąbrowskiemu.

W dniu 21 bm. odbyła się w Domu Kultury w Rzeszowie uroczysta sesja Wojewódzkiej Powiatowej i Miejskiej Rady Narodowej. Na zdjęciu: Prezydium uroczystej sesji.

Nowe metody produkcji przyczyniają się do polepszenia jakości wyróbów przemysłu lekkiego

WARSZAWA (PAP). W przemyśle lekkim zastosowano ostatnio szereg nowych metod produkcji i ulepszeń różnych urządzeń wytwórczych. Usprawnienia te przyczyniają się do poprawienia jakości wielu wyróbów oraz umożliwiają uzyskanie poważnych oszczędności materiałowych.

M. in. w szeregu zakładów przemysłu jedwabniczego i bawełnianego zastosowano opracowaną w Instytucie włókniarstwa tzw. „niemnącą” apreturę tkanin.

Ważnym usprawnieniem pracy w przemyśle garbarskim jest system suszenia skór na płytach szklanych. Dotychczas skóry po wygarbowaniu napinano na specjalne ramy. W kilku zakładach garbarskich zastosowano już nowy sposób suszenia skór przez naklejanie ich specjalnym klejem na wielkie tafle szklane, z których bardzo łatwo dają się zdjąć po wyschnięciu. Dzięki zastosowaniu tej metody można wykorzystać w produkcji niektóre części skór przy stosowaniu dotychczasowej metody suszenia, nie dające się zużytkować. Np. przy skórkach

świńskich i tzw. bukacowych uzyskuje się przy nowym sposobie suszenia o 12 proc. więcej wartościowego surowca. Równocześnie system ten zapewnia polepszenie jakości skór, gdyż nabierają one większej ścisłości.

W przemyśle włókienniczym zastosowano ostatnio pokrycia z mas plastycznych na krycia z mas plastycznych na tzw. walki rozciągające przez dzarek obrączkowych. Dzięki użyciu tego wysokowartościowego materiału krajowej produkcji można było zaoszczędzić znaczne ilości dewiz. — Dotychczas pokrycia te sporządzano z importowanych skór cielęcych i sukna. Ponadto pokrycia z mas plastycznych są czterokrotnie trwałe od skórzanych, a przy ich stosowaniu zmniejsza się znacznie ilość zrywów przy przedzeniu.

Nagrody państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego, literatury i sztuki za rok 1953

(Ciąg dalszy ze str. 4)

5. Nagroda zespołowa: Zofia Artymowska, Roman Artymowski, Edmund Burke, Helena Grzeskiewicz, Lech Grzeskiewicz, Zofia Kowalska-Czarnocka, Krystyna Kozłowska, Halina Michalska, Leon Michalski, Witold Miller, Jacek Sempoliński, Juliusz Studański, Bohdan Urbanowicz, Waldemar Wdowicki, Jan Zamojski, Hanna Żulawska, Jacek Żulawski — za twórczy wkład i realizację polichromii Rynku Starego Miasta.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Olga Slemaszowska — za osiągnięcia twórcze w zakresie ilustracji książek dla dzieci.
2. Rafał Pomorski — za „Pejzaż Śląski”.
3. Magdalena Więckówna — za grupę figuralną pt. „Górnicy”.
4. Walerian Borowczyk — za rysunki satyryczne.
5. Tomasz Gleb — za cykl rysunków pt. „Walczące Getto”.
6. Józef Mroszczak — za twórczość w dziedzinie plakatu.

Sekcja muzyki

NAGRODY II STOPNIA:

1. Bolesław Szabelski — za III symfonię.
2. Lech Wójcikowski — za działalność artystyczną w dziedzinie baletu.
3. Wanda Wilkomirska — za wybitne osiągnięcia artystyczne w dziedzinie wolińskiej.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Zdzisław Górzyński — za wybitną działalność dyrygencką w kraju i zagranicą.
2. Stanisław Skowaczewski —

za „Kantatę o pokoju” do słów Broniewskiego.

3. Jadwiga Mierzejewska — za układy choreograficzne amatorskich zespołów artystycznych.

Sekcja teatru

NAGRODY II STOPNIA:

1. Erwin Axer — za inscenizację i reżyserię sztuki Emila Zegadłowicza pt. „Domek z kart”.
2. Nagroda zespołowa: za wystawienie sztuki Aleksandra Fredry pt. „Zemsta” w Państwowym Teatrze Narodowym im. Wojska Polskiego w Warszawie. Bohdan Korzeniewski — za opracowanie dramatyczne i reżyserię, Władysław Daszewski — za oprawę scenograficzną, Jan Kurnakowicz — za rolę Cześnika.

3. Nagroda zespołowa: za wystawienie sztuki Lwa Tołstoja pt. „Plody edukacji” w Państwowym Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie. Władysław Krzemliński — za reżyserię, Karol Frycz — za dekoracje. Zdzisław Mroźewski i Zofia Jarońska — za kreacje aktorskie.
4. Irena Kwiatkowska — za wybitne osiągnięcia aktorskie w dziedzinie satyry, w szczególności w programach Teatru Satyryków w Warszawie.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Nagroda zespołowa: Zespół Państwowego Teatru Współczesnego w Warszawie w osobach: Henryk Borowski, Danuta Szafiarska, Stanisław Jaskiewicz, Tadeusz Białoszczyński — za kreacje aktorskie w sztuce Emila Zegadłowicza pt. „Domek z kart”.
2. Aleksander Bardini — za inscenizację i reżyserię sztuki Ka-

zimierza Brandysa pt. „Sprawiedliwi ludzie” w Państwowym Teatrze Kameralnym w Warszawie.

3. Nagroda zespołowa: Zespół Państwowego Teatru Śląskiego im. St. Wyspiańskiego w Stalinogrodzie. Roman Zawistowski — za reżyserię sztuki: Julliusza Słowackiego pt. „Mazepa” i Aleksandra Korniejczuka pt. „Zagłada eskadry”. Gustaw Holoubek, Józef Para, Bolesław Smela — za kreacje aktorskie w tych sztukach.

4. Krystyna Skuszanka — za inscenizację i reżyserię sztuki Bill-Bieleczerkowskiego pt. „Sztorm” w Państwowym Teatrze Ziemi Opolskiej w Opolu.

5. Kazimierz Dejmek — za reżyserię sztuki Bogusławskiego pt. „Henryk VI” na łowach” oraz sztuki Nazima Hikmeta pt. „Opowieść o Turcji” w Państwowym Teatrze Nowym w Łodzi.
6. Jakub Rotbaum — za adaptację sceniczną powieści Juliana Strykowski pt. „Bieg do Fragała” oraz za reżyserię tej sztuki w Państwowym Teatrze Dramatycznych we Wrocławiu.

Sekcja filmu

NAGRODA I STOPNIA:

Nagroda zespołowa za realizację filmu pt. „Żołnierz Zwycięstwa”. Wanda Jakubowska — reżyser, Stanisław Wohl — operator.

NAGRODY II STOPNIA:

Nagroda zespołowa za kreacje aktorskie w filmie pt. „Żołnierz Zwycięstwa”. Józef Wyszomirski — za rolę generała Świerczewskiego, Barbara Drapińska — za rolę Wali.

NAGRODY III STOPNIA:

1. Nagroda zespołowa: za realizację filmu dokumentalnego pt. „Siubujemy”. Jerzy Bossak — autor scenariusza i reżyser, Algiersz Sprudin — operator, Olgierd Samułowicz — operator.

2. Nagroda zespołowa: za realizację filmu dokumentalnego pt. „Warszawa”. Ludwik Perski — współautor scenariusza i reżyser, Karol Malcużyński — współautor scenariusza, Stanisław Jankowski — współautor scenariusza.

3. Nagroda zespołowa: Zespół Polskiej Kroniki Filmowej za dotychczasowe osiągnięcia filmowe: Helena Lemańska — redaktor naczelny, Władysław Forbert — operator, Franciszek Fuchs — operator, Karol Szczeciński — operator, Wiktor Janik-Johannes — operator, Mieczysław Wlesiołek — operator, Wacław Kaźmierczak — montażysta, Andrzej Łapicki — lektor.

Sekcja architektury

NAGRODA II STOPNIA

Nagroda zespołowa — mgr inż. arch. Mieczysław Kuzma, główny projektant, mgr inż. arch. Teodor Bursze, mgr inż. arch. Jan Bieńkowski, mgr inż. arch. Jan Dąbrowski, mgr inż. arch. Jan Grudziński, mgr inż. arch. Anna Boye-Querquin, mgr inż. arch. Krystyna Kogonowska, mgr inż. arch. Halina Kosmońska-Szulec, mgr inż. arch. St. Krasieński, mgr inż. arch. Wacław Podlewski, mgr inż. arch. Włodzimierz Wapiński, mgr inż. arch. Stanisław Zarzyn — za twórczą rekonstrukcję architektoniczną rynku Starego Miasta.

Niedomyślny kontroler

Na kopalniach ropy naftowej zdarzają się często wypadki spalenia robotników i dozorców na zmianach nocnych. Ostatnio zostali ukarani za to w dziedzinie

cywilnego zwolnienia z pracy dozorca Władysław Bodzioch i Tadeusz Kendra z Sanockiego Kopalnictwa Naftowego.

Inspektor: — Dlaczego zawieszają się na zmianach nocnych? Dozorca: — Bo nikt mnie nie zawiadomił, że będzie kontrola na kopalni...

O czym świadczy narada waszyngtońska

MOSKWA (PAP). Na la mach „Prawdy” z 23 bm. ukazał się artykuł wstępny pt. „O czym świadczy narada waszyngtońska”. W artykule tym czytamy:

W tych dniach zakończyła się w Waszyngtonie trwająca 5 dni konferencja ministrów spraw zagranicznych USA, Anglii i Francji. W komunikacie końcowym uczestnicy konferencji zapewniają, iż dążyli rzekomo do wcielenia w życie „nadziei swych rządów i narodów na ustanowienie pokoju, wolności i sprawiedliwości”. Jednakże rezultaty rozmów świadczą, że słowa o pokoju, wolności i sprawiedliwości zostały tu wykorzystane w zupełnie innych celach.

Komunikat waszyngtoński dowodzi, że konferencja trzech ministrów nie posunęła naprzód ani jednego z palących problemów między narodowych. Jeśli zaś chodzi o sprawę rozejmu w Korei i stosunku do Chińskiej Republiki Ludowej, to nie można nie zauważyć, że zarówno przedstawiciel brytyjski Salisbury jak i francuski minister spraw zagranicznych Bidault pod naciskiem Dullesa wycofali się ze swego stanowiska. Salisbury i Bidault faktycznie wzięli zgodę na porażkę w służące się amerykańskiej kłótni wojskowej i od niej zależnego awanturka Li Syn-mana w wypadku, gdyby zechciało mu się storpedować rozejm i rozpocząć nową awanturę.

Jednocześnie, wbrew swym żywotnym interesom, Anglia i Francja zgodziły się na kontynuowanie blokady handlowej Chin po podpisaniu rozejmu w Korei i na przeciwstawianie się przyjęciu Chińskiej Republiki Ludowej do ONZ. Nie wolno przy tym pominąć faktu, że konferencja waszyngtońska odbywała się w atmosferze wewnętrznych rozbieżności i pogłębiających się sprzeczności między Stanami Zjednoczonymi a ich sojusznikami. Dotyczy to przede wszystkim głównego zagadnienia, które stanowiło troskę uczestników konferencji — a mianowicie, jakie stanowisko winny zająć mocarstwa zachodnie wobec coraz bardziej stanowczych, coraz bardziej powszechnych żądań uregulowania spornych problemów międzynarodowych w drodze rokowań i doprowadzenia do złagodzenia napięcia w sytuacji międzynarodowej.

Żądania takie wymagają ostatnio i nabierają coraz większej wagi w miarę tego, jak konsekwentna, pokojowa polityka zagraniczna ZSRR obala po kolei przeszkodę, które wrogowie współpracy międzynarodowej piętrzą na drodze do uregulowania spornych problemów międzynarodowych.

O czym świadczy sam fakt zwolnienia waszyngtońskiej konferencji trzech ministrów bez udziału przedstawiciela ZSRR? Świadczy przede wszystkim o tym, że uczestnicy tej konferencji nie uznali za stosowne uwzględnić elementarnych zasad i zwyczajów międzynarodowych. Jeżeli rządy USA, Anglii i Francji rzeczywiście pragną omówić z rządem ZSRR te czy inne problemy stosunków międzynarodowych, to istnieje po temu naturalna droga, odpowiadająca normalnym zwyczajom międzynarodowym. Nikt nie uzna za normalną sytuację, kiedy konferencję przedstawieli czterech krajów poprzedza zмова przedstawicieli trzech państw, a nawet próba narzucenia przyszej czterostronnej konferencji zarówno terminu jak i porządku dziennego ustalonego bez udziału i poza plecami przedstawiciela jednego z czterech państw. Niesposób zaiste uznać, by taką tryb przysto towarzyszenia konferencji przedstawicieli czterech państw był normalny. Niesposób zaiste również utrzymywać, że np. przedstawiciele Anglii i Francji nie będą mieli po tym

wszystkim w jakimś stopniu związanych rąk, jeśli odbędzie się konferencja przedstawicieli czterech mocarstw.

Prasa amerykańska stwierdza, że sekretarz Stanu USA Dulles zamierzał przekonać przedstawicieli Anglii i Francji o konieczności odłożenia ad calendar graecas projektu rokowań, a nawet zaniechania ich w ogóle oraz spotęgowania osławionej „zimnej wojny” amerykańskiej, tj. polityki dywersji, awantur i prowokacji wobec krajów obozu demokratycznego, polityki, której próbą były ekscesy w Berlinie zorganizowane 17 czerwca przez obcych najmitów.

Sądząc z doniesień prasowych, Salisbury i Bidault odpowiadali na to, że ich rządy znajdują się w trudnej sytuacji, jeśli zrezygnują obecnie z idei czterostronnych rokowań i obojętne kurs proponowany przez USA, ponieważ kurs ten wywołuje w ich krajach coraz większy opór. Podkreślali oni, że znana propozycja Churchilla w sprawie niezwłocznego odbycia „konferencji na najwyższym szczeblu” z udziałem ZSRR w celu omówienia i rozwiązania spornych problemów międzynarodowych podrywkowe było trzeźwą oceną sytuacji międzynarodowej i odpowiadała żądaniom szerokich warstw ludności krajów zachodnio-europejskich. Co więcej, nie mogli oni nie przyznać, że ignorowanie tych żądań i dalsze uprawianie polityki proamerykańskiej w danej kwestii doprowadzi do bardzo poważnych powikłań wewnętrznych w Europie zachodniej.

Nie jest dziełem przypadku, że nawet organ wpływowych amerykańskich kół przemysłowych „Wall Street Journal” zmuszony był stwierdzić: „Ogólna opinia, jaka widocznie panuje wśród oficjalnych osobistości francuskich i angielskich, sprowadza się do tego, że ich narody pragną tej konferencji, że domagają się jej i gdy konferencja taka nie została zwolniona — to ostatecznie nie tylko nie zdołają uzyskać czegokolwiek w konkretnych operacjach zimnej wojny, lecz nawet zostaną odsunięte od władzy”.

Tego rodzaju argumenty — zdaniem dziennika — zmusiły Dullesa do wyrażenia zgody na odbycie czterostronnych rozmów z udziałem ZSRR, aczkolwiek przeciwstawiał on się takiej propozycji, posługując się, wszystkimi znanymi argumentami.

A więc, nie umiłowanie pokój, lecz obawa przed całkowitą demaskowaniem swej polityki, wymierzonej przeciwko współpracy międzynarodowej, zmusiła kół rządzących USA, Anglii i Francji do ustępstwa wobec mas ludowych, które aprobują i popierają żądanie uregulowania nierozwiązanych problemów międzynarodowych w drodze rokowań.

Godząc się na to ustępstwo wobec żądań opinii publicznej, dyplomacja amerykańska, popierana przez swych partnerów angielskich i francuskich, dołożyła jednak wszelkich starań, aby wykorzystać powziętą w Waszyngtonie decyzję nie dla rzeczywistego uregulowania żywotnie ważnych problemów międzynarodowych, lecz w swych określonych celach, nie mających nic wspólnego z zadaniami złagodzenia napięcia międzynarodowego.

Dulles, który często daje wyraz nastrojom skrajnie reakcyjnych kół, również w tym wypadku potrafił w pewnym stopniu osiągnąć swe cele. Przedstawiciele Anglii i Francji zrezygnowali pod presją USA z idei wspólnych rozmów szefów czterech rządów, co stanowi krok wstecz w porównaniu z propozycją, wysuniętą poprzednio przez Churchilla i popartą przez opinię publiczną Anglii i Francji.

Komunikat waszyngtoński

(Artykuł wstępny »P R A W D Y«)

świadczy o jeszcze innym wycofaniu się z poprzednich pozycji. Komunikat ten stanowi próbę zwięzienia zadań czterostronnej konferencji, ograniczając ją do pewnych tylko kwestii, dotyczących Niemiec i Austrii. Powstaje wrażenie, że uczestnicy konferencji waszyngtońskiej pragną ominąć, lub nawet uważają za możliwe zignorować zasadniczy problem — problem złagodzenia napięcia w stosunkach między narodowych.

W istocie rzeczy, uczestnicy konferencji waszyngtońskiej sprowadzili wszystko do powtórzenia treści osławionej noty USA, Anglii i Francji, wyśtosowanej do Związku Radzieckiego jeszcze 23 września 1952 roku. Jak wiadomo, w nocy tej podjęta została jedyna z wielu prób beznadziejnego zwięzienia problemu niemieckiego, sprowadzenia całości zagadnienia do ogólnomiemieckich wyborów, które mocarstwa zachodnie mają nadzieję poddać swej kontroli, dając przy tym swobodę działania wszystkim reakcyjnym, a nawet i jawnie faszystowskim elementom w całych Niemczech.

Autorzy komunikatu dają jasno do zrozumienia, że te krótkowzroczne rachuby zrodziły się ponownie w związku z awanturą berlińską z 17 czerwca, na którą wydatkowane nie mała dolarów amerykańskich ze znanego 100-milionowego funduszu, przeznaczonego na finansowanie wszelkiego rodzaju dywersji, szpiegowstwa, terroru i przestępstw kryminalnych.

Uczestnicy konferencji waszyngtońskiej udają, że pragną rozpatrzyć na konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw problem niemiecki i sprawę Austrii. W rzeczywistości jednak komunikat waszyngtoński bynajmniej nie świadczy o dążeniu do rozwiązania tych aktualnych kwestii. Uczestnicy konferencji waszyngtońskiej mówili np. o problemie niemieckim, lecz bynajmniej nie po to, aby pomóc w uregulowaniu związanych z tym podstawowych zagadnień. Przemilczają oni, że z winy Stanów Zjednoczonych, Anglii i Francji dotychczas nie tylko rozwiązanie sprawy traktatu pokojowego z Niemcami, lecz nawet jej rozpatrzenie ulega zahamowaniu. Mimo chodem wspominają oni o zjednoczeniu Niemiec, ale jasne jest, że konferencji waszyngtońskiej nie leżało na sercu zjednoczenie Niemiec, przyspieszenie sprawy utworzenia rządu ogólnoniemieckiego. Podobnie jak w roku 1952 i w latach poprzednich sprowadzają oni całe zagadnienie do nowych rozmów o wyborach ogólnoniemieckich byleby tylko przewlec rozwiązanie sprawy traktatu pokojowego dla Niemiec i zjednoczenia narodu niemieckiego w jednym państwie.

Przed nimi, jak widać, nie stoi i nie może stać sprawa jak najszybszego zjednoczenia Niemiec i zawarcia traktatu pokojowego, ponieważ dla nich problem Niemiec polega przede wszystkim na tym, aby umocnić władzę kłki Adenauera w zachodniej części Niemiec, gdzie, być może, dni władzy tej kłki są policzone. Nie mogą oni nie widzieć, że zmiana nastrojów wśród Niemców w Niemczech zachodnich nie jest korzystna dla Adenauera i jego faszystowsko - odwojowej kłki oraz, że już jutro Adenauer może złożyć swą socjaldemokratę. Przed nimi stoi zadanie — jak poprzednio, jak umocnić panowanie adenauerów, przykutych do rydwanu amerykańskiego, którzy stają się coraz bardziej nienawidzeni przez naród niemiecki.

Dnia 6 września mają się

odbyć wybory do parlamentu w republikańskiej, w których ludność Niemiec zachodnich może wyrzucić kłkę Adenauera z rządu. Dochodzi do tego, że nawet francuski minister spraw zagranicznych zmuszony był w Waszyngtonie zadeklarować, iż gotów jest poprzeć kłkę adenauerowską, której cały sens istnienia polega na wskrzeszeniu militarysty niemieckiego, na takiej czy innej odbudowie hitlerowskiego Wehrmachtu. Nie jest przypadkiem, że dokument waszyngtoński otwarcie podkreśla dążenie trzech mocarstw do kontynuowania wysiłków na rzecz realizacji planu „armii europejskiej”, przewidującego remilitaryzację Niemiec zachodnich i włączenie ich do agresywnego bloku atlantyckiego. Z drugiej strony, wiadomo, że układ boński, którego ratyfikacji usilnie domagają się obecnie Stany Zjednoczone, przewiduje, iż w wypadku zjednoczenia Niemiec będą one musiały aprobować wszystkie międzynarodowe zobowiązania rządu zachodnio-niemieckiego, w tej liczbie, rzecz zrozumiela, również zobowiązania dotyczące udziału w „armii europejskiej”.

Wszystkim znane są te plany, które zmierzają do tego, by Niemcy stały się znów państwem militarystycznym. Według tych planów, siły zbrojne Niemiec mają stać się podstawą „armii europejskiej”, siłą szturmową agresywnego paktu atlantyckiego. Gdyby te plany wobec całych Niemiec zostały zrealizowane, spowodowałyby to — zrozumiela jest to chyba dla każdego — zerwanie się z uwielż najbardziej wojowniczych sił militarystycznych w centrum Europy, powstanie takiego ogniska wojny, jakim do niedawna jeszcze były Niemcy hitlerowskie. W związku z tym godnym jest uwagi fakt, że burżuazyjna prasa zachodnio-europejska zarzuca uczestnikom konferencji waszyngtońskiej, iż obmyślony przez nich manewr jest prymitywny. Tak np. labourysta Crossman pisze w dzienniku angielskim „Sunday Pictorial”: „Proponuje się Motolowowi, aby wziął udział w konferencji ministrów spraw zagranicznych w sprawie Niemiec w październiku, ale jasne jest, że konferencji waszyngtońskiej nie leżało na sercu zjednoczenie Niemiec, przyspieszenie sprawy utworzenia rządu ogólnoniemieckiego. Podobnie jak w roku 1952 i w latach poprzednich sprowadzają oni całe zagadnienie do nowych rozmów o wyborach ogólnoniemieckich byleby tylko przewlec rozwiązanie sprawy traktatu pokojowego dla Niemiec i zjednoczenia narodu niemieckiego w jednym państwie.

Przed nimi, jak widać, nie stoi i nie może stać sprawa jak najszybszego zjednoczenia Niemiec i zawarcia traktatu pokojowego, ponieważ dla nich problem Niemiec polega przede wszystkim na tym, aby umocnić władzę kłki Adenauera w zachodniej części Niemiec, gdzie, być może, dni władzy tej kłki są policzone. Nie mogą oni nie widzieć, że zmiana nastrojów wśród Niemców w Niemczech zachodnich nie jest korzystna dla Adenauera i jego faszystowsko - odwojowej kłki oraz, że już jutro Adenauer może złożyć swą socjaldemokratę. Przed nimi stoi zadanie — jak poprzednio, jak umocnić panowanie adenauerów, przykutych do rydwanu amerykańskiego, którzy stają się coraz bardziej nienawidzeni przez naród niemiecki.

Następnie przy dźwiękach marsza odbyła się defilada działaczy sportowych odzna-

zyci, aby Rosjanie wycofali się ze swojej strefy i zgodzili się na włączenie zjednoczonych, uzbrojonych Niemiec do atlantyckiego systemu obrony w charakterze równouprawnionego uczestnika”. Podkreślając, że tego rodzaju postawienie sprawy może doprowadzić jedynie do storpedowania rokowań, Crossman konkluduje: „Uważam, że do tego właśnie zmierzano. Dulles, zmuszony zgodzić się na konferencję, której nie chciał, uczynił wszystko, aby z góry skazać ją na flak”. Prasa zachodnio-europejska nie ukrywa, że amerykańscy organizatorzy konferencji waszyngtońskiej w istocie rzeczy nie myślą o rzeczywistym rozwiązaniu problemu niemieckiego. Wrzawa wokół problemu niemieckiego, potrzebna im jest jedynie w tym celu, aby odwrócić uwagę narodu niemieckiego i zmusić go, by uwierzył, iż w roli obrońców interesów Niemiec występują rzekomo amerykańskie kół rządzące i ich figurant Adenauer, i aby tym samym umocnić zachowane pozycje kłki adenauerowskiej.

Wszystko to świadczy, że komunikat waszyngtoński nie był podrywkowy troską o rozwiązanie problemu niemieckiego, lecz dążeniem amerykańskich kół rządzących do tego, by utrzymać Adenauera przy władzy i w bloku z kłką adenauerowską, by zapewnić użycie wszystkich zasobów materialnych i rezerw ludzkich Niemiec zachodnich do agresywnych celów. Jeśli dawniej propaganda amerykańska, strasząc rzekomym „niebezpieczeństwem radzieckim”, usiłowała zmusić Francuzów, aby zgodzili się na utworzenie armii europejskiej, to obecnie bajkom o tym niebezpieczeństwie nikt już nie wierzy.

Nie jest przypadkiem, że nawet Dulles, przemawiając 17 lipca w programie telewizyjnym, nie zdecydował się puścić w ruch tego wysłuchanego, kłamliwego argumentu. Wyraził on głęboką ubolewanie, że odraczany jest taki, jego zdaniem, „niezbędny krok”, jak utworzenie „europejskiej wspólnoty obronnej”, t. zn. utworzenie tzw. „armii europejskiej”.

Dulles oświadczył: „Ku naszemu rozczarowaniu parlamenty zwlekają z podjęciem tego kroku. Niektórzy sądzą widać, że europejska wspólnota obronna, nie ma żadnego innego celu poza odparciem niebezpieczeństwa zagrażającego ze strony Związku Radzieckiego i dlatego, jeśli by niebezpieczeństwo to się zmieniło, wspólnota, ich zdaniem, nie byłaby konieczna”. W przeciwieństwie do tego

Dulles zaczął obecnie dawać, że „główną przyczyną utworzenia jedności europejskiej jest fakt, że brak tej jedności w ciągu 150 lat był źródłem wojen między państwami europejskimi”.

Z wszystkiego tego wynika, że Stany Zjednoczone wzmagały presję, aby przy spieszyć utworzenie „armii europejskiej” pod kierownictwem niemieckiego Wehrmachtu. Ponieważ powoływa nie się na jakies „niebezpieczeństwo” ze strony ZSRR stało się niemożliwe, wymyśla się pospiesznie nowe argumenty, aby popchnąć parlamenty zachodnio-europejskie do głosowania na rzecz utworzenia takiej armii.

W tym celu podejmują się nowe próby, aby umocnić osłabione pozycje Adenauera w Niemczech zachodnich. Jedynie w tym świetle staje się zrozumiałe, dlaczego konferencja waszyngtońska zainicjowała rozmowy w sprawie Niemiec, chociaż od dawna ona dyskusi nad przegotowaniem traktatu pokojowego z Niemcami, nad praktycznymi krokami, zmierzającymi do utworzenia rządu ogólnoniemieckiego, by zapobiec zjednoczeniu Niemiec bez dalszej zwłoki.

Z jednej strony konferencja waszyngtońska wypowiedziała się za zwolnieniem konferencji ministrów spraw zagranicznych ZSRR, Stanów Zjednoczonych, Anglii i Francji, która przy określonych przesłankach mogłaby mieć ważne, pozytywne znaczenie. Z drugiej strony, konferencję przedstawicieli czterech mocarstw chce się wykorzystać w celach niemających nic wspólnego z interesami utrwalenia pokoju, niemających nic wspólnego z zadaniami złagodzenia napięcia w stosunkach międzynarodowych. Z całą oczywistością ujawniła się głęboka rozbieżność między deklaracyjnymi oświadczeniami i rzeczywistym planem uczestników konferencji waszyngtońskiej.

A zatem, o czym świadczy konferencja waszyngtońska? Konferencja ta świadczy o tym, że obecnie nikt już nie może negować naglącej konieczności rozwiązania palących problemów międzynarodowych w drodze rokowań.

Jednocześnie konferencja waszyngtońska i opublikowany następnie komunikat dowodzą, jak wielkie są jeszcze przeszkody, które utrudniają rozwiązanie tych problemów w drodze osiągnięcia rzeczywistych porozumień między zainteresowanymi państwami.

Pokonanie te przeszkody, przyczyniając się do rozwiązania napięcia w stosunkach międzynarodowych — także oto jest zadanie.

Centralne uroczystości sportowe w Rzeszowie w dniu Święta Odrodzenia

W dniu Święta Odrodzenia w godzinach popołudniowych na stadionie Ognia odbyły się centralne uroczystości sportowe. Otwarcia zawodów dokonał przewodniczący WKKF tow. L. Grześkowiak, który — po wciągnięciu na maszt flagi narodowej przez czołowych sportowców naszego województwa — Zelde Markowską i Jareckiego — wygłosił przemówienie do zebranych sportowców i publiczności. Tow. Grześkowiak w swoim przemówieniu podsumował wyniki uzyskane w sporcie na terenie naszego województwa, stwierdzając równocześnie, że postępy są duże, ale nie mogą one przeloczyć poważnych zadań, jakie stoją przed sportowcami i działaczami do wykonania.

Następnie przy dźwiękach marsza odbyła się defilada działaczy sportowych odzna-

czonych dyplomami uznania, komisji sędziowskiej oraz sportowców. Po defiladzie na zielonej płycie boiska grupa gimnastyczek ZS „Zryw” wykonała piękny pokaz gimnastyczny, za który otrzymała rzesziste brawa.

Dyplomy uznania za pracę otrzymali następujący działacze sportowi: M. Pomykała, St. Zieliński, R. Bester, T. Świsł, Z. Denefeld, H. Kunysz, R. Dynowski, E. Czerepaniak, Z. Mazurkiewicz, A. Meiodobry, J. Ulm i J. Szczepanik.

ZS GWARDIA ZDOBYŁA NA WŁASNOŚĆ PROPORCZEC WKKF

W przeddzień święta 22 Lipca odbyła się w Rzeszowie sztafeta na trasie Zwięzycza-Wilkowyja, organizowana corocznie począwszy od 1951 r.

przez WKKF. W sztafetcie wzięły udział reprezentacje zrzeszeń sportowych z całego województwa rzeszowskiego. Zwykła po raz trzeci sztafeta ZS Gwardia, która zdobyła tym samym na własność proporzec WKKF. Drugie miejsce zajęła sztafeta Stali przed Budowlanymi i Górnikami.

Ponadto w dniu 22 lipca odbyły się ciekawe imprezy na innych stadionach. Na stadionie Gwardii odbyły się interesujące wyścigi na rowerkach, hulajnożach, z kółkami itp. dla najmłodszych sportowców Rzeszowa. Na boisku Spójni odbyła się próba sprawności motocyklowej, a na przystanku LPZ na Wisłoku zawody kajakowe.

Również w dniu 22 lipca oddany został do użytku basen sportowy Spójni przy ul. Pułaskiego oraz wieża spadochronowa.